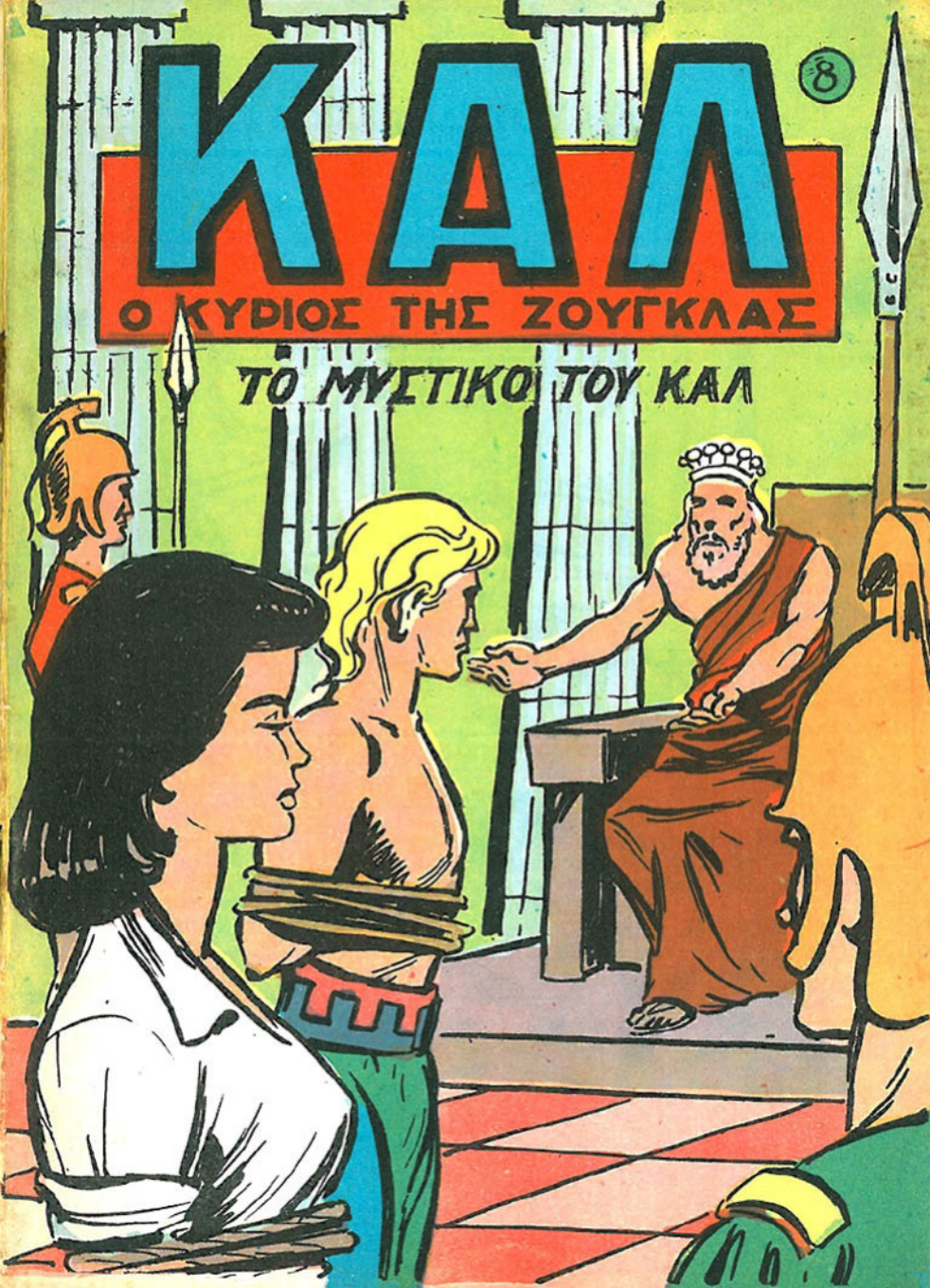

ΚΑΛ

8

Ο ΚΥΔΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛ

Ο ΧΟΥΠ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟΝ ΚΑΛ...
ΕΠ' ΑΥΤΟΦΟΡΩ!

ΤΟ ΛΕΥΚΟ παιδί της ζούγκλας τινάζεται ξαφνιασμένο. Μέσα στην αντίπελασιά του που έχει χάσει τη Μπέλλα, νοιώθει άφαντα στη χοιρά που ξανακούει τη φωνή του Χούπ που τον είχε γιά πεθαμένο (*).

Γυρίζει προς τα πίσω τον βλέπει και τρέχει κοντά του.

— Δάξαι τώ Θεώ!, φωνάζει με συγκίνηση. "Ωστε ζής, αιδελφέ μου Χούπ!

(*) Διάβασε το προηγούμενο 7ο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «Η πόλις του σκότους».

— "Α! Για στάσου!, τσιρίζει δυσαρεστημένος ο πυγμαίος. Σέ παρακαλώ πολύ, μη με μπερδεύεις! Τώρα έλεγεσ πώς είμαι πεθαμένος! Τώρα λες πώς είμαι ζωντανός! Θα πάρης μια απόφασι τέλος πάντων, γιά να ξέρω κι' έγώ...τι στάσι να κρατήσω;

Παρ' όλη την τρομερή του λύπη ο Καλ χαμογελάει.

— Καλά, τού λέει. Δεν κα ταλαβαίνεις μόνος σου άν είσαι ζωντανός ή πεθαμένος; "Εχεις ανάγκη αίτο μένα να στο πώ;

— Αυτό να μου πής!, μουρμουρίζει ο Χούπ αλλά ξαφνικά μουτρώνει πάλι. Πάντως

ἔχεις γίνει πολὺ μυστήριος, τώρα τελευταία!, τοῦ λέει τοῦ Κάλ. Μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ ἔλεγες μὲ μιὰ λέξι τι ἀπὸ τὰ δυὸ εἶμαι, γιὰ νὰ ξεμπερδεύωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ σαχλαμάρα!

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας δὲν τὸν προσέχει καθόλου. Τώρα τοῦ σιγομρεῦτηκε ὅτι ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ δὲν ἔχει τίποτα, ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον ξαναγυρίζει μοναμιάς στὴ Μπέλλα ποὺ μαζὶ μὲ τὴ Χούλα ἔχουν γίνει ἄφαντες. Στρέφει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἐλπίζει νὰ δῆ κανένα ἴχνος ποῦ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὰ ποῦ πῆγαν ἡ λευκὴ κοπέλλα καὶ ἡ νέγρα ὑπηρέτριά της.

Ξαφνικὰ ἀνατινάζεται. Ἄκουει ἕνα ἄγριο τσιριχτὸ πόνου πίσω του. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν χαζο-πυγμαῖο ποῦ φωνάζει γιὰ δευτέρη φορά.

—Τὶ ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ἡ νῆσυχος καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ μὲ τὸ βλέμμα ἂν ὁ τριπίθαμος σύντροφός του εἶναι σὲ ὅλα γερός.

— Τὶ ἤθελες νὰ πάθω; φωνάζει ὁ Χούπ τρίβοντας μὲ δύναμι τὸ μπούτι του. Τσιμπήθηκα γιὰ νὰ καπολλάθω ἂν εἶμαι ζωντανός ἢ ὄχι καὶ λοιπὸν εἶμαι ζωντανός!

— Καὶ γιατί οὐρλιαξες ἔτσι;

— Ἀπὸ τὴν τσιμπιά! Μπαί!, Θεοῦλη μου! Μὰ χαλὸς εἶσαι! Κάθεσαι νὰ σοῦ δώσω ἔσένα μιὰ τσιμπιά τέτοια νὰ δοῦμε πῶς θὰ κάνης;

Ὁ Κάλ γιὰ δευτέρη φορά

ἀναγκάζεται νὰ γελάσῃ παρὰ τῆ στεναχώρια του.

— Μὰ, βρὲ Χούπ!, τοῦ λέει ἀνόμιστα στὰ γέλια του. Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ τσιμπηθῆς τόσο δυνατὰ; Δὲν μποροῦσες νὰ τὸ δοκιμάσης σιγῶτερος;

— Τὶ λές, βρὲ ἀγαθέ!, τοῦ κάνει ὁ Χούπ νευρισμένος. Ἐδῶ ἐπρόκειτο γιὰ ζήτημα... ζωῆς ἢ θανάτου! Τὴν τσιμπιά θὰ τσιγοκουρευόμουν;

Ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι δὲν πράκεται νὰ βοῆ ἄκρη μὲ τίς χαζομάρες τοῦ ἀνεκδήγητου φίλου του. Στὸ μεταξύ ἡ ἄρα περνᾷ καὶ πρέπει νὰ τρέξουν νὰ βροῦν τίς δυὸ συντρόφισσές τους. Δὲν θάχουν προλάβει ἀκόμα νὰ ἀπαμακρυνθοῦν πολὺ.

Ὁ γιὸς τῆς ζούγκλας καταλαβαίνει ὅτι κάποιοι θὰ τίς ἔχουν ἀρπάξει, γιατί βέβαια τὸτὲ δὲν θὰ ἔφευγαν μόνες τους οἱ κοπέλλες.

—Εἶσαι καλά; τοῦ λέει τοῦ Χούπ ἀνυπόμονα. Μπορεῖς νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ περπατήσης;

— Βρὲ μεράκι ποῦχεις μὲ τὸν ποδαρόδρομο!, τσιρίζει ὁ Χούπ κουνώντας παραξεναμένος τὴν κεφαλα του. Κάτσε καὶ μιὰ στάλα, παιδάκι μου, νὰ πιάσης λίγο κρέας ἐπάνω σου! Κάτσε νὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνειρο ποῦ εἶδα νὰ σηκωθῆ ἡ τρεχα σου! Εἶδα λέει ἕνα μυνοχάφτη σάν... ἵπποπόταμο! Μὰ τὸ πιὸ πλακατζίδικο εἶναι πῶς τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν γιαουρτάς! Ἀλλὰ δὲν ἔκανε γιαούρτι τῆς τσανάκας.

“Έκαμε από εκείνο το άλλο που το κρεμόνε στις σακκούλες!

— Χούπ!, ξεφωνίζει ο Κάλ με απελπισία. “Άκουσε τι θα σου πώ: ‘Η Μπέλλα και η Χούλα εξαφανίσθηκαν! Μας τις έκλεψαν! Πρέπει να τρέξουμε να τις πάρουμε πίσω! Μπορείς να σηκωθείς ή όχι;

‘Ο πυγμαίος τινάζεται σαν ελατήριο.

— “Α, τους παλιολαπούτες!, τσιρίζει με θυμό. ‘Εσύ τρέξε από κει μήπως τους πετύχεις! ‘Εγώ θα πάω από την άλλη να φωνάξω τη ζουγκονομία!

Κάνει να φύγει αλλά ο Κάλ τον αρπάζει από το χέρι.

— “Έλα μαζί μου, ανόητε! του φωνάζει. Θ’ ακολουθήσουμε τα βράχια στη ρίζα του βουνού. Μόνο από κει μπορεί ν’άρθουν και να φύγαν χωρίς ν’άκουστούν από τις συντροφιστές μας και χωρίς ν’ αφήσουν ίχνη...

— “Αντε, κοιμήσου!, του κάνει ο χαζο-Χούπ ανυπόμονα. Ξέρεις ότι μάς έχουν κλέψει τα καρίτσια και κάθεται κοι πιάνει τις κουβέντα!

‘Ο Κάλ είναι κίβλας μακρυνά. ‘Ο Χούπ τρέχει από πίσω του χοροπηδώντας σαν θα τράχι από πάνω στα κατσαβράχα για να τον προλάβει. Παρ’ όλα αυτά δεν παύει και να γκρινιάζει συνεχώς ανάμεσα από τα δόντια του:

— Πολύ άφηρημένο έχει γίνει αυτό το παιδί τώρα τελευταία! Τη μιά στιγμή του εμπιστεύομαι τις Χούλες μου

και την άλλη τρέχω σὰ μουρλός για να τις ξαναβρώ! Του τις ξεφρίζουν έτσι στο φτερό! ‘Ωσπου να πής «κίμινο» έχουν γίνει άφαντες! ‘Αμπα! Δεν του ξαναφήνω εγώ τις Χούλες μου ούτε δευτερόλεπτο! Με τη μίς ‘Αμερική ας τὰ βγάλη πέρα μόνος του! ‘Αν και για κείνη ποιός θα ενδιαφερθή, εδώ που τὰ λέμε, έτσι άνοστη που είναι; ‘Επει δὲ κινήγανε που κινήγανε τις Χούλες μου, την παίρνει κι’ αυτήν το ποτάμι!

Ξαφνικά, κει που φλυαρεί, σκοντάφτει επάνω στον Κάλ που έχει σταματήσει.

— Τι έγινε, του λέει παραξενωμένος. Σου μπήκε καιμιά άγκιθα;

— Τις πήραν από το ποτάμι!, μουρμουρίζει το λευκό παιδί με άνησυχία.

Πραγματικά, κει στο στρίψιμο των βράχων ένα φαρδύ ποτάμι κυλάει άθόρυβα τὰ νερά του και χάνεται μέσα στα πυκνά και άδιαπέραστα πεύκα.

‘Ο Χούπ γουρλώνει τις ματάρες του.

— “Έγινα μάγος! ‘Έγινα μάγος!, τσιρίζει χοροπηδώντας. Θά... κόλλησα από τον Γκόθ! Τώρα δὰ τώλεγα πὼς τη μίς ‘Αμερική θα την πάρη το ποτάμι!

Μὰ ο Κάλ ούτε άκούει καθόλου τις κουταμάρες του. Το λευκό παιδί της ζουγκλάς είναι συνωφρωμένο. Κάποια τρεμουλιαστή φωνή στριφογυρίζει μέσα στο μυαλό του. Μιά φυσιογνωμία άρχίζει να

κυριαρχεί σιγά-σιγά στη σκέψη του.

— Χούπ, λέει στον κωμικό σύντροφό του. Μείνε εδώ πέρα... Μά να έχης τὸ νοῦ σου μὴν ἔρθουν καὶ σ' ἀρπάξουν κι' ἐσένα ξαφνικά..

— Γιατί; Θὰ πάς γιὰ μπάνιο; ρωτᾷ ὁ πυγμαῖος. "Ερχομαὶ κι' ἐγώ!

— "Όχι, δὲν θὰ πάω γιὰ μπάνιο... Πρέπει νὰ μείνω γιὰ λίγο μόνος μου... Θὰ εἶμαι ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα. "Αν δῆς τίποτα τὸ ὑποπτο φώναξέ με ἢ ἔλα νὰ με βρῆς καλύτερα!

Φεύγει μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὸ δάσος κι' ἐξαφανίζεται.

Ὁ Χούπ κάθεται πάνω σ' ἕνα μεγάλο βράχο.

— Ἔρω τί ἔχει!, τσιριίζει κρυφογελῶντας ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαῖος. Τὶ νὰ κάναμε! "Απὸ τὸ πολὺ τρέξιμο συμβαί

Ὁ Χούπ κάθεται σιωπηλὸς στὴν ἄκρη τοῦ κορμού.

Ὁ Κάλ ἀναγκάζεται νὰ σηκώσῃ στὰ χέρια τὸν Χούπ.

νοῦν αὐτὰ καίμια φορὰ... Λοιπὸν μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινα μάγος στὰ σοβαρά! Αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ ἦταν πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία! Ξαφνικά, ἔτσι ὅπως κάθεται καὶ μουρμουρίζει, μιὰ στριγγιὰ κραυγὴ ἀκούγεται ἀκριβῶς μέσα στὸ αὐτὶ του.

Ὁ Χούπ τρομοκρατεῖται. Τὰ ματάκια του γουρλώνουν σὰν χάντρες. Πετιέται ὄρθιος.

— "Αααα!, τσιριίζει. Μ' ἀρπάξανε!

Κάνει μιὰ ἀδέξια κίνησι ἀπὸ τὴν τρομὰρα του καί... βρίσκεται στὸ ποτάμι!

Εἶναι ἄμωρ καλὸς κολυμβητὴς καὶ ξανοιγαίνει στὴν ἐπιφάνεια γρήγορα. Ἐτοιμάζεται ν' ἀρχίσῃ τὶς ἀπλωτὲς γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅταν ἀκούῃ κάτι τσιριχτὰ γέλια ποῦ μοιάζουν μὲ κακαρίσματα.

Γυρίζει παραξενεμένος την κεφαλα του και πάνω στον βράχο που καθόταν αυτός προ ηγουμένως, βλέπει να κάθεται ή... παρδαλή καρακάξα του και να είναι πεθαμένη στα γέλια από το πάθημα του αφεντικού της!

— "Α, μωρή Μανταλένα!, τοιρίζει αγανακτισμένος. Έσ' σου ήσουν και μούκομες τὸ κίμα; Γελάει ἡ ἔξυπνη! Σιγά τὸ κατόρθωμα! "Αν σου ξαναδώσω κειρι εἰγώ, μωρή κακοανθεθραιμμένη, νὰ μου κοπή τὸ χέρι.!

Πιάνει θιμωμένος τὴν καπελλαδούρα του πὺ κολιμπάει δίπλα του καὶ ξανασγαί νει στὴν ὄχθη.

— Πὺ γύριζες καλέ; ρωτάει τὴν καρακάξα του μὲ περιέργεια. "Εχω νὰ σὲ δῶ καιρους καὶ ζαμάνια! Δὲν ἤρθες χαζή, νὰ δὴς πὺ τὸς ἔκανα

Ὁ Χούπ πέφτει ξαφνικά πάνω στον Κάλ.

Ὁ Χούπ τότε πέφτει στὸ ποτάμι...

τοὺς μαλλιαροὺς σκουπιδόχορτο!

Γιὰ λίγο σταματάει τὴν πάρλα. Στίβει καλὰ τὴν προβιά του πὺ ἔχει μοισκέμει καὶ τινάζει τὰ μανικέτια καὶ τὸ καπέλλο του.

— Καλέ, λέει μετὰ στὴν καρακάξα του. Ἐσὺ πὺ εἶσαι πετούμενη, μήπως πήρε τὸ μάτι σου αὐτοὺς πὺ μάγκωσαν τὶς Χούλεις μου καὶ τὴν κὶς Ἀμερική;

Ἡ Μανταλένα κρώζει παράξενα. Πετιέται στὸν ἀέρα, φτερουγίζει λίγὸ κατὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ ποταμοῦ καὶ ξαναγυρνάει ὕστερα πίσω.

— Τώρα μὲ φώτισες!, τοιρίζει ὁ Χούπ δυσαρεστημένος. Αὐτά, παιδάκι μου, εἶναι ἀλαμπουρνέζικα! Δὲν ἔχεις στόμα νὰ τ' ἀνοίξης καὶ νὰ ἀπαντήσης σ' αὐτὸ πὺ σ' ἔ-

ρώτησα; Πού θές νά καταλάβω τί λές, μ' αυτές τις τούμπες πού κάνεις στὸν ἀέρα;

Ἡ Μανταλένα κοκκιρίζει παραόφωνα. Ὁ Χούπ ξεραίνεται στὰ γέλια.

— Τῆς εἶπαι νά μιλῆσῃ τῆς χαζῆς καὶ τῶχαψε!, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ γέλια του.

Ἐλα δῶ, μωρή! Ἐλα νά σου ὑποβάλω ἄλλου εἶδους ἐρώτησι! Πρόσεξέ με: Ἄν εἶδες αὐτοὺς πού μάγκωσαν τίς λεγάμενες, τὰ μου πῆς πόσοι ἦταντσιμπώντας τόσες φορὲς μὲ τὸ ράμφος σου ἐδῶ μέσα ε' αὐτὴ τῆ λαϊκουβίτσα τοῦ βράχου! Μπρός!

Ἡ τετραπέρατη Μανταλένα δὲν γάνει καιρό, κι' ἀρχίζει τὰτσιμπήματα στὸ σημεῖο τοῦ τῆς ἔχει δείξει ὁ βλάκας ἀφεντικῆς τῆς.

Ὁ Χούπ μετράει:

— Ἐνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε... Πιὸ σιγά, μωρή, θά χάσω τὸν λογαριασμό! Ἐννιά, δέκα ἔντεκα, δώδεκα... Πιὸ σιγά, τραμάρρα σου! Δὲν παίρνεις ἀπὸ λόγια;

Ἡ Μανταλένα συνεχίζει τὰτσιμπήματα γιὰ πολλὴ ὥρα κι' ὁ Χούπ συνεχίζει τὸ μέτρημα κι' ἔχει ἰδρώσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία του κι' ἔχουν γούρλωσει οἱ ματάρες του ἀπὸ τὴν σαστιμάρρα.

— Δυὸ χιλιάδες ἑννιακόσιοι τριάντα ἑπτὰ, δυὸ χιλιάδες ἑννιακόσιοι τριάντα ὀκτώ, δυὸ χιλιάδες ἑννιακόσιοι τριάντα ἑννέα!... Πᾶνε τὰ φουκαριάρικα τὰ κορίτσια! Πού νά γλυτώσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τόσους; Χριστοῦλη μου! Αὐ-

τοὶ εἶναι μιλιούνια ὀλόκληρα! Τρεῖς χιλιάδες ἑπτὰ, τρεῖς χιλιάδες ὀκτώ, τρεῖς χιλιάδες ἑννέα... Μανταλένα! Μωρή, Μανταλένα! Τί κάνεις ἐκεῖ μωρή;

Ὁ Χούπ πετιέται ὄρθιος μὲ γουρλωμένες τίς ματάρες του. Σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τῆ λαϊκούβα τοῦ βράχου πούτσιμπτολογάει ἡ Μανταλένα καὶ ἐκεῖ ὀλόκληρη ἢ λακκούβα εἶναι γεμάτη σπόρους πού τοὺς ἔχει κουβαλήσει ὁ ἀέρας!

— Ἄ, μωρή, κοκκορόμυαλη!, τσιρίζει θυμωμένος ὁ χαζὸς πυγμαῖος καὶ δίνει μιὰ καρπαζιά στὴν παρδαλὴ καρκάξα του πού φτερουγίζει κρώζοντας. Ἐγὼ νόμιζα πὼς μέτραγε αὐτοὺς πού μάγκωσαν τὰ κορίτσια κι' ἐκέλη... βόσκαγε! Βοήθα Παναγιῶτα μου! Μιὰ ὀλόκληρη λακκούβα γεμάτη κεχρή! Κι' ἐγὼ ὁ βλάκας, μάλωλασε ἡ γλώσσα μου νά μετράω!

Σκουπίζεται καλά-καλὰ γιὰ σιγὰ ἰδρώσει καὶ κυττάζει πέρα κατὰ τὸ δάσος.

— Τί στὴν εὐχὴ ἀπάγινε κι' αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ Κάλ!, τσιρίζει μουτρωμένος. Δὲν εἶναι φυσιολογικὸ πρᾶγμα ν' ἀργῆ τόσες ὥρες! Θά πιάω νά δῶ τί ἔχει πάθει!

Μιὰ καὶ δυὸ τραβάει κατὰ τὸ δάσος χοροπηδώντας ξένοιαστα καὶ παίζοντας μὲ τὸ θρυλικὸ του μπουμέραγκ. Ἡ Μανταλένα τὸν ἀκολουθεῖ φτερουγίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ξαφνικά, ἐνῶ φτάνει στὰ πρῶτα δέντρα τοῦ πευκόδα-

σου, στέκεται. Γουρλώνει τὰ μάτια. Πίσω από κάτι θάμνους βλέπει εκπληκτος νὰ ξεπροβάλλη τὸ κεφάλι τοῦ Κάλ, πὺ εἶναι γονατιστὸς κάτω στὴ γῆ. Ἕνας παράξενος καπνὸς στροβιλιζέται μπροστὰ στὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας.

— Ἄ! Τὸν μπαγαπόντη! Τὸν τσάκωσα... ἐπ' αὐτοφώρω!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος σκάζοντας ξαφνικὰ τὰ γέλια. Καὶ δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τόσον καιρό, τὶ κάνει κάθε φορά πὺ πάει καὶ κρύβεται! Φουμαῖρνει τσιγῆρο στὰ κλεφτά!

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΜΑ Ο ΚΑΛ φυσικὰ κάθε ἄλλο παρὰ αὐτὸ πὺ εἶπε ὁ πυγμαῖος ἔκανε. Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας κρύφτηκε ἀπλῶς ἀνάμμεσα στοὺς φουτωτοὺς θάμνους τοῦ δάσους γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή τοῦ ἀσκητικού δασκάλου του πὺ ἀντιπροσώπευε Τὸ -Πνεῦμα- Τῆς —Υπέρτατης —Σοφίας (*).

Καὶ τὴ στιγμή πὺ τὸ μυστηριώδες ἀγόρι συγκέντρωσε τὴ σκέψι του στὸ στεγνωμένο ἀπὸ τὸ πέρασιμα τῶν αἰώνων πρόσωπο τοῦ Γέρου, πυκνοὶ πολύχρωμοι καπνοὶ ἀρχισαν νὰ στροβιλιζώνται ἐμπρός του. Ἡ μορφή τοῦ Δασκάλου του φαερῶθηκε ἴδια, ὅπως πάντα, μετὰ τὰ βαθουλά

μάτια καὶ τὰ μακρυὰ γένηια. Ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε ἴδια κι' αὐτὴ, ὅπως πάντα, ἀπόμακρη καὶ σιγανὴ σὰ νὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο:

—Μικρὲ φίλε μετὴν ἀγνὴ καρδιά, ἡ ὄρα τῆς μοῖρας πλησιάζει πιά γιὰ σένα! Μὰ τὰ πνεύματα πὺ κυβερνοῦν τὶς Τύχες τῶν ἀνθρώπων, ὄρισαν ἡ ὄρα αὐτὴ νὰ εἶναι δύσκολη, γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσουν γιὰ τελευταία φορά...

— Μίλησε, Δάσκαλε!, εἶπε τὸ λευκὸ ἀγόρι μετὰ δέος. Δὲ μετὰ τρομάζουν οἱ δυσκολίες, οἱ κίνδυνοι... Ξέρω τὸν δρόμο, τὸν δρόμο πὺ βαδίζω πιά!... Μὰ ἐνῶ ξαναβιῆκα τὰ παλιὰ ἀχνάρια πὺ θὰ μετὰ ὀδηγήσουν ἐκεῖ πὺ πρέπει, ἐνῶ στὸν ἄερα μυρίζω κιόλας τὸ ἴδιο ἄρωμα σὰν καὶ τὸ ἔε, ἔνα καὶ νοῦργιο κακὸ μετὰ βρήκε...

— Ἡ κοπέλλα μετὰ τὰ μαῦσα μαλλιά καὶ τὴν ἀπλὴ καρδιά βρῖσκεται σὲ κίνδυνο!, ψιθύρισε ἡ ἀπόκοσιμη φωνὴ τοῦ Γέρου.

— Πές μου, Δάσκαλε, πὺ θὰ τὴ βρῶ; Ὄδηγέ με ἐσὺ πὺ τὰ μάτια σου βλέπουν γωρὸς σύνορα... Ἄν τὴν πάρω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας καὶ βοεθῶ στὸν προσοισμὸ μου, θάμαι πιά ἀσφαλῆς κι' ἐγὼ κι' ἐκεῖνη... Ὅλοι οἱ φίλοι μου...

— Λευκὸ ἀγόρι, ἡ ὄρα τῆς Μοῖρας εἶναι πάντα δύσκολη! Οἱ κίνδυνοι εἶναι φοβερότεροι ἀπ' ὅσο ναμίζεις! Δὲν εἶναι μόνον γιὰ ἐκεῖνη... Ὅυτε μόνον γιὰ σένα... Μιά πολιτεία πὺ εἶναι κρυμμένη ἀπὸ τὸ

(*). Διάβασε τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ «ΚΑΛ» μετὰ τίτλο: «Τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου».

βάθος τῶν Αἰώνων στὴν ἄκρη τῆς Γῆς, διαπρέχει θανάσιμο κίνδυνο!.... Τρομεροὶ ληστές με μαύρη καρδιά χωρὶς οἶκτο ἔχουν κατέβει ἀπὸ τὰ γύρω βουνά!... Εἶναι στίφη ἀλόκληρα.... Πολλὲς χιλιάδες.... Κι ὁ γενναῖος ἄρχοντας τῆς ἔνδοξης πολιτείας βρίσκεται πάνω σ' ἓνα κρεβάτι πνιγμένος στὰ αἵματα!.... Ἕνας ἄλλος ἄρχοντας με λευκὰ μᾶλλιά καὶ γένεια εἶναι συνεχῶς σ' ἔνα παράθυρο καὶ κυττάζει με δακρυσμένα μάτια κατὰ τὴν Ἀνατολή. Ἐκεῖνος εἶναι γέρος καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του δὲν φευγει ποτὲ ἡ εἰκόνα ἐνὸς παιδικοῦ προσώπου, στεφανωμένου με χρυσὰ μᾶλλιά!....

Ὁ Κάλ, τὸ λευκὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας ἀνατρίχασε ὀλοκλήρου. Ἡ φωνὴ τοῦ Πνεύματος — Τῆς — Ὑπέρτατης Σοφίας, ἐξασκαλοῦθησε:

— Περιμένει. Περιμένει αὐ

Ὁ Χούπ βλέπει καπνὸ πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ Κάλ με τὸν Χούπ ταξιδεύουν πάνω στὸν κορμῶ.

τὸν ποὺ κανεὶς ἄλλος πιά δὲν τὸν περιμένει.... Μὰ στὰ τείχη τῆς Ἱερῆς Πόλης σκαρφαλώνουν κάθε τόσο οἱ βάρβαροι!.... Ἡ ἀντίστασις ὅσο πάει καὶ λιγαστεῖει... Ἕνα στέμμα, τὸ πιὸ δοξασμένο αὐτοῦ τοῦ κόσμου, εἶναι μετέωρο!.... Τὰ θεμέλια τῶν ναῶν τρέμουν στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλιᾶ τῶν βαρβάρων...

— Θεέ μου!, μελλίξειὸ Κάλ παραγμένος. Πρέπει νὰ τρέξω. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σκεφθῶ τὴ Μπέλλα πιά! Πρέπει νὰ τρέξω ἐκεῖ ποὺ με καλεῖ τὸ καθήκον! Δύστυχη Μπέλλα! Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὲ βοηθήσω.... Ἴσως καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ ποτὲ πιά!

Ἡ φωνὴ τοῦ Γέρου ἀκούστηκε τρεμόμενη ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

— Τα λόγια σου φέρνουν στα φτερά τους τη δόξα διόμιση χιλιάδων χρόνων, μικρέ φίλε με την άγνη καρδιά! Ή σκέψις σου είναι καθαρή και δίκαιη! Μά οι Θεοί σου σ' αγαπούν.... Στο ίδιο μέρος που σε φωνάζει το καθήκον, είναι και αυτό που επιθυμεί ή καρδιά σου! Οι βάρβαροι έχουν αρπάξει με τα μαύρα τους χέρια τη λευκή κοπέλλα.

— Πρέπει να τρέξω, ψέλλισε ο Κάλ. Πρέπει να τρέξω...

— "Ας είναι εύλογοι ο δρόμος σου παιδί μου... Ο υγρός δρόμος που θα σε οδηγήσει εκεί που πρέπει...

Οι παράξενοι καπνοί άρχισαν να διαλύονται. Η άσκητική μορφή του Γέρου εξαφανίστηκε σιγά-σιγά στον γαλάζιο αέρα.

Το μυστηριώδες άγόρι τινά

Βγαίνουν από το ποτάμι και το βάζουν στα πόδια.

Ο Κάλ προσπαθεί να διηκρυμμένους στο δέντρο.

χτηκε ὄρθιο και... ἔπεσε πάνω στον Χούπ!

Ο ΥΓΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο ΧΑΖΟ-ΧΟΥΠ μόλις έξακριβώνει ότι ο Κάλ... καπνίζει κρυφά πίσω από τους θάμνους, τρέχει προς το μέρος του για να τον πιάσει στα πράσινα!

Μα τη στιγμή που φθάνει κοντά του, είναι ακριβώς ή ώρα που οι μυστηριώδεις καπνοί διαλύονται και ή άσκητική μορφή του Γέρου εξαφανίζεται. Έτσι ο Κάλ τινάζεται ὄρθιος και πέφτει επάνω στον αδιόρθωτο φίλο του.

— Στραβομάρα!, τσιρίζει ο πυγμαίος θυμαμένος. "Ελα. Άσε τὰ κόλπα και σε είδα!

Δέν ντρέπεται μικρό παιδί νά καπνίζει;

— Ο Κάλ όμως δέν ἔχει καμιά μιὰ διόρθωσι νά πιάσῃ τήν κου βέντα μὲ τὸν ἀνόητο φίλο του, πού δέν εἶναι σέ θέσι νά καταλάβῃ ποτὲ τίποτα.

— Χούπ!, τοῦ φωνάζει. Ἄ κολούθησέ με! Θά τρέξουμε νά θρούμε τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα!

— Ἄλλα λόγια, ν' ἀγαπήσωστε!, μουρμουρίζει ὁ γαζο-Χούπ μουτραμμένος. Τοῦ λέω γιὰ τὸ τσιγάρο καὶ κάνει τὸν κουτό! Ἄς εἶναι ἄμως! Πάμε, γιατί κι' ἐγὼ ἐπιθύμησα τίς Χούλες μου κι' ἂν δέν τίς δῶ συντόμως μπορεῖ νά πάθω νευροκαβαλλίκεμα!

— Πρέπει ν' ἀκολουθήσουμε τὸν «ὕγρὸ δρόμο!», ψιθυρίζει ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας σὰ νά μιλάει στὸν ἑαυτὸ του.

— Τὸν ποιόν; τσιρίζει ὁ πυγμαῖος παραξενεμένος.

— Τὸν «ὕγρὸ δρόμο».. Δηλαδή τὸ ποτάμι! Αὐτὸ εἶναι!

— Ἀπὸ μυαλὰ δὲν σὲ καλοβλέπω!, λέει ὁ Χούπ στοχαστικά. Ἡ γιογιὰ μου ἔλεγε πῶς ὁ παπούς-Χούπ, πού πάθαινε πολλές ἀφηρημάδες, ἦταν γιατί κάπνιζε πολὺ πίπα! Καλέ, ὕγρὸ δρόμο τὸ λένε τὸ ποτάμι; Στὸν δρόμο περπατῶς! Στὸ ποτάμι μπορεῖς νά περπατήσης; Γιὰ κάνε μιὰ δοκιμὴ νά σὲ δῶ γιὰ πότε θά φτάσης στὸν πάτο!

— Ἐλα, Χούπ!, φωνάζει ὁ Κάλ ἀνυπόμονα κι' ἀρχίζει κιόλας νά τρέχῃ γιὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φλυαρία τοῦ ἀδιόρθωτου πυγμαῖου.

Ἐκεῖνος κουνάει τὴν κεφάλαια του καὶ μουρμουρίζει στὴν καρκαξία του πού εἶναι ἀπὸ ὦρα θρονιασμένη στὸν ὦμο του:

— Πάει νά ξεφύγῃ μὲ κάπνι τέτοια κόλπα, ἀλλὰ ἐδῶ εἶσαι κι' ἐδῶ εἶμαι μωρὴ Μανταλένα! Τώρα πού τὸν πῆρα χαμπάρι, θά τὸν πιάσω στὰ πράσσα γιὰ τὰ καλὰ καιμιὰ ὦρα! Νά δούμε τότε τί θά πῇ! Καλέ γιὰ κούττα πού ἔφθασε κιόλας! Στὸν ὕγρὸ δρόμο! Ἐχει τρελλές πλάκες αὐτὸ τὸ παιδί! Ἐλα, μωρὴ Μανταλένα! Πάμε νά γελάσουμε!

Τὸ βάζει κι' αὐτὸς στὴν τρεχάλα καὶ ἡ παρδαλὴ καρκαξία τὸν ἀκολουθεῖ ἑναερίως. Σὲ δυὸ λεπτά ἔχει φτάσει στὸ μέρος ὅπου ὁ Κάλ προσπαθεῖ νά ριζῇ στὸ ποτάμι ἕναν περπατήσιον κερμὸ δέντρο πού κάποιος κεραυνὸς τὸν ἔχει ριζῇ στὸ μαρδ. Μόνο μιὰ ρίζα τὸν ἐνώνει ἀκόμα καὶ δέν τὸν παρασέρνει τὸ δυνατό ρεῦμα. Ὁ Κάλ προσπαθεῖ νά κόμῃ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ ρίζα. Τὴ χτυτᾷ μὲ τὸ μαχαίρι κι' ἔχει τόσο ἡράκλεια δύναμη, πού ἡ κάθε μαχαίριά του πετάει κομμάτια ἀπὸ τὴ ρίζα σὰν πραγματικὴ τσεκουριά ἐπιλοκόπου.

— Καλέ σύ!, τοῦ λέει ὁ πονόψυχος Χούπ γουρλώνοντας τίς ματάρες του. Γιατί τοῦ κόβεις τὴ ρίζα τοῦ φοκαριάρικου; Μπορεῖ.. νά ξαναφύτρωνε!

— Θά τὸ πάρουμε καὶ θά πᾶμε νά τὸ φυτέψουμε σ' ἕνα ἄλλο μέρος παρκακῶ!, τοῦ λέει ὁ Κάλ γιὰ νά τὸν ξεφο-

τωθή.

— Καί ποιός θά τὸ κουβαλάη; τσιρίζει ὁ ἀνεκδιήγητος πυγμαίος κυττάζοντας μὲ τράϊμο τὸν πελώριο κορμὸ καὶ τὴ φουντωτὴ φυλλωσιά τοῦ δέντρου.

— Κανείς, μὴ σέ νοιάζει. Θὰ πάη μόνο του καὶ θὰ μᾶς κουβαλήσῃ μάλιστα κι' ἐμάς!

— Ἀμάν, τρελλάρα σύννεφο!, λέει ὁ πυγμαίος μὲ θαυμασμό.

Ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τῆ περισσώτερες κουταμάρες. Ὁ Κάλ ἔχει κόψει τὴ ρίζα καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀρχίζει νὰ ξεκολλᾷ τὸν πελώριο κορμὸ ἀπὸ τὴν ὄχθη καὶ νὰ τὸν σέρνῃ μαζὶ του.

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀρπάζει σὰν φτερο τὸν τριπίθαμο σύντροφό του καὶ μ' ἓνα τῆδημα βρίσκεται πάνω στὸν κορμὸ ποῦ μετατρέπεται ἔτσι σ' ἄρκα. Σὲ λίγο μάλιστα ἔχει θγῆ ἀπὸ τὸ ρεῦμα στὸ κέντρο τοῦ ποταμοῦ καὶ ταξιδεύει μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα.

Ὁ Χούπ εἶναι τώρα ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν τροπὴ ποῦ ἔχουν πάρει τὰ πράγματα.

— Τώρα μάλιστα! Σὲ παραδῶχαμι!. τοῦ λέει τοῦ Κάλ ἀντιρρική. Ὅχι ὄλο τρεχαλητὸ καὶ ξελιγάμα! Θέλει καὶ τὴ βαρκαδά του τὸ πρᾶμα γιὰ ποικιλία. Ἄν εἶχαμε μάλιστα καὶ κανένα πανὶ θὰ ἦταν πολὺ ωραιότερα... Μαροῖ Μανταλένα! Πρόσεξε μὴ γλιστρήσης ἀπὸ αὐτὸ τὸ κλαρὶ στὸ νερὸ καὶ σὲ φάει καμμὰ καθουρομάνα!

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΕΣ

ΤΙ ΕΓΙΝΑΝ τάχα ἄμως ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα ποῦ ἐξαφανίσθηκαν ἐνῶ περιμέναν τὸν Κάλ ἐξω ἀπὸ τὴ τπηλιά ποῦ κατέβαινε στὰ ἔγκατα τῆς γῆς;

Οἱ δύο κοπέλλες εἶχαν καθίσει στὰ βράχια μὲ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά γιὰ τὴν τύχη τοῦ Χούπ.

Ἡ Μπέλλα ἀνησυχοῦσε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν Κάλ. Ἦξερε πὼς τὸ γενναῖο παιδί δὲν θὰ παρατοῦσε τὶς ἐρευνὲς του ἀνδὲν εὑρίσκε τὸν ἀγαπημένο του σύντροφο ζωντανὸ ἢ πεθαμένο. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβόταν μήπως χανόταν πάλι ἀνάμεσα στὶς τρομερὲς ὑπόγειες στοᾶς καὶ δὲν εὑρίσκε τὸ δρόμο νὰ θγῆ, ὥσπου νὰ τὸν ἀνακαλύθουν οἱ ὑποχθόνιοι...

Μὰ ξαφνικά, ἐκεῖ ποῦ κάθονταν καὶ μίλουσαν χαμηλόφωνα γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ ἔτυχε τοῦ Χούπ, ὁ κόσμος χάλασε ὀλόγυρά τους. Ἐνα σωρὸ μαῦροι πολεμιστὲς πῆδησαν ἐπάνω τους. Οἱ δύο κοπέλλες οὔτε νὰ σαλέθουν δὲν πρόλαβαν. Δὲν εἶχαν ἀκούσει τὸν παραιμικρὸ ἦχο ὡς τὴ στιγμή ποῦ βρέθηκαν στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων τους. Ὄσπου νὰ καλοσκεφθοῦν ὅτι κάτι συνέβαινε... ἦσαν αἰχμαλῶτες!

Μέσα σ' ἓνα λεπτό, τὶς ἔδεσαν καὶ πατώντας πάνω στὰ βράχια γιὰ νὰ μὴν ἀφήνουν ἴχνη, τὶς τράβηξαν κατὰ τὸ ποταμὶ ποῦ κυλοῦσε λίγο πρὸ πέρα.

Ἡ Μπέλλα παρατηροῦσε μὲ τρομερὴ ἀπορία ἐκείνους

τούς ανθρώπους, που τις είχαν αψιφιδιάσει και την έπαιρναν μακριά από τον αγαπημένο της. Δεν είχαν και μιὰ όμοιότητα με όλους τους άλλους άγρίους πολεμιστές που είχαν συναντήσει ως τώρα μέσα στις ζούγκλες.

Φορούσαν στα στήθη τους σιδερένιους θώρακες, καθώς και στους καρπούς των χεριών τους και στις κνήμες. Στα κεφάλια τους φορούσαν γκρίζα τουρμπάνια από τών 'Ινδών Μά, μ' όλο που φαίνονταν πιο έκπολιτισμένοι από τους Χόνγκο, στις κόρες των ματιών τους έλαμπε ή ίδια άγρια έκφραση. Τα στολισμένα με βραχιόλια χέρια τους κρατούσαν τόξα και στη μέση τους κρέμονταν μακριά σπαθιά.

Μόλις έφθασαν στο ποτάμι πήδηξαν στις βάρκες που

Πάνοπλοι έχθροι έμφανίζονται μπροστά τους.

τούς είχαν φέρει ως εκεί και τους περίμεναν. Οί βάρκες αυτές κατηφόρησαν το ρεύμα του ποταμού με καταπληκτική ταχύτητα. Σ' ένα μέρος που το ποτάμι φάροδαινε πάρα πολύ, πλησίασαν στην όχθη και ίβγήκαν. Πήραν ένα μονομάτι ανάμεσα στο πυκνό δάσος. Δεν περπάτησαν πάρα πολύ. Άνάμεσα στα δέντρα και μιὰ διακοσάρια μέτρα παρακάτω, ήταν στημένες κάποι παράξενες πάνινες σκηνές. Την όδηγησαν σε μιὰ όπη, αυτες που ήταν ή πιο μεγάλη όπη, όλες τις άλλες.

Ο άρχηγός του άποσπασματος προχώρησε ως το πάνω παραπέτασμα που σκέπαζε την είσοδο της σκηνής και το παραμέρισε. Χάθηκε μιὰ στιγμή στο έσωτερικό και ύρρισε. Έκανε ένα επιβλητικό κίνημα του χειούτου. Οί πολεμιστές άρπαξαν πάλι τη Μπέλλα και τη Χούλα. Τις έβαλαν μέσα στη μεγάλη σκηνή.

Ένας πελώριος, μαύρος, γεμάτος χρυσάφια και στολίδια καθόταν επάνω σ' έναν θρόνο από έλεφαντοκόκκαλο. Μόλις είδε τη Μπέλλα, τα μάτια του έστραψαν από θαυμασμό.

— Τις βρήκαμε καθώς κάναμε την περιπολία μας!, είπε, ό άποσπασματάρχης, σε μιὰ γλώσσα που ή Μπέλλα δεν μπορούσε να την καταλάβει.

— Αυτή ή λευκή κόρη μοιάζει με βασίλισσα!, φώναξε ό γιγαντώσιμος μαύρος που φαινόταν ό βασιλιάς της φυ-

λῆς. "Ίσως μὰ εἶναι ἡ βασιλοπούλα τους!... Νὰ τὴν ὀδηγήσετε σὲ μιὰ ἰδιαίτερη σκηνὴ καὶ νὰ τὴ φυλάτε σὰν τὰ μάτια σας... Τὴν ἄλλη ρίξτε τὴ στὰ σκυλιά!

Οἱ φρουροὶ ἄπλωσαν τὰ χέρια τους πάνω στὴν καημένη τὴ Χούλα, ποὺ ξεφώνισε τρομαγμένη. Ἡ Μπέλλα δὲν κατὰ λαβε βέβαια τὰ λόγια τοῦ μαύρου. Ἀπὸ τὸν τρόπο όμως ποὺ οἱ φρουροὶ ἄρπαξαν τὴ νέγρια καὶ ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν τους, ἔνοιωσε σχεδὸν ποιά φοβερὴ τύχη περιμένε τὴ συντρόφισσά της. Τὴν ἀγκάλιασε λοιπὸν καὶ πέντε φρουροὶ τὴν τραβοῦσαν, χωρὶς νὰ καταφέρουν νὰ τὴν ξεκολλήσουν ἀπὸ πάνω της.

Ὁ βασιλιάς τῶν μαύρων φαινόταν νὰ διασκεδάξῃ. Στὸ τέλος, σηκώθηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

— Πάρτε τις καὶ τις δυὸ μαζί στὴ σκηνή. Πρέπει νὰ καλοπιάνω τὴ μικρὴ αὐτὴ ποὺ θὰ γίνῃ βασιλίτισσά μου!

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΕΧΘΡΟ

ΟΚΟΡΜΟΣ τοῦ δέντρου κατηφόριζε πάντα μὲ μεγάλη ταχύτητα τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Κάλκι, ὁ Χούπ βρίσκονται σκαρφαλωμένοι ἐπάνω του. Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας κυττάζει μὲ μάτια ἀγρυπνα τὴς ὀχθές ποῦ περνοῦν. Εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅποιοδήποτε κίνδυνο παρουσιασθῇ ξαφνικά!

Τὸ μπουμέριγκ χτυπάει τὸ μαῦρο στὸ κεφάλι.

Ὁ Χούπ χαζεύει κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑπέροχη διαδρομὴ. Σιγοτραγουδάει δὲ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Τσαλαβουτᾷ τὰ γυμνὰ πόδια του στὸ νερό, στὸν ρυθμὸ τοῦ τραγουδιοῦ του, ποὺ ἔχει αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ ἀραπία»

ποῦ τὸ ὄνομά της ἦταν Τίνα
καὶ ποῦ τὴ μαμά της τὴ λέγαν Τζίνα)

καὶ τὴ γιογιὰ της Ἴνα!
Τὴν προγιγιὰ της ἔδωκε τὴν κακαμοίρα)

τὴν περιμένε μιὰ ἄλλη μοίρα!
Τὴν ἔβρασαν οἱ κανίβαλοι
(ἕνα θράβυ)

σ' ἕνα καζάνι μὲ νερό, ξύδι,
καὶ λάδι!»

Ἡ παιρδαλὴ καιρακάξα τοῦ χαζοῦ πυγμαίου, ἀρχίζει νὰ

κωΰξη δυσαρεστημένη από τις παραφωμένες του άφεντικού της. 'Ο Χούπ τη φοβερίζει:

— Παόσεχε μωρή τη συμπεριφορά σου και μάζεμε τὰ κρωξιματατά σου, για να μην πάθης κι' εσύ ότι έπαθε η προγοιγιατά της Τίνας του τραγουδιού! Θα σε στριμώξω σε κανένα κατσαρόλι και θα σε κόνω... καρακαξόσουπα!

— Χούπ!, μουμευρίζει ξεφνικά τὸ λευκό παιδί τῆς ζούγκλας. Κρύβου γρήγορα στη φυλλωσιά του δέντρου!

— Μὰ τὸ κρυφτὸ θὰ παίξου με τώρα ἀλόκληροι άντρες; λέει ὁ πυγμαίος δυσαρεστημένος.

Ἐὸ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι μέχρι νὰ βάλῃ τὸν κωμικοτραγικό φίλο του νὰ κἀνῃ αὐτὸ πὸν πρέπει, μπορεῖ και νὰ ἐξημερώσῃ. Τὸν ἀρπάζει λοιπὸν και τὸν πρυτώνει στὸ πυκνὸ φύλλωμα τοῦ πελώριου δέντρου, ὅπου κρύβεται και ὁ ἴδιος.

— Σιγά, καλέ! τσιρίζει ὁ Χούπ νευριασμένος. Θα μὸυ τσαλακώσης τὸ κοπελλάκι μου! Τὶ καρφὶ σε βάρησε πάλι;

— Ἐκεῖ! Στὴν ὄχθη δεξιά μας... Περπατοῦν μαῦροι πολεμιστές!

Ἐὸ κουτο-πυγμαίος σηκώνει τοὺς ὤμους του με ἀπορία και σταυροκοπιέται.

— Πιὸ μεγάλῃ κοτσάνα ἂ τ' αὐτὴ δὲν ἔχω ξανακούσει στὴ ζωὴ μου!, λέει με ἀγανάκτησι. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶναι μαῦροι δὲν πρέπει... νὰ περπατοῦν οἱ ἄνθρωποι;

— Βρὲ χαζέ, εἶναι αὐτοὶ πὸν ἔχουν κλέψει τὶς συντροφιστές μας!, τοῦ κἀνει ὁ Κάλ πὸν δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ περισσότερο τὴ δλακεία του.

— Και πὸν ἀκούστηκε, δι αμαρτύρεται ὁ Χούπ, νὰ κρῦβωνται οἱ νοικοκυραῖοι και νὰ περπατᾶνε ἐλεύθεροι οἱ λωποδύτες;

— Ὅταν οἱ λωποδύτες εἶναι ἑκατοντάδες και οἱ νοικοκυραῖοι δύο, τοῦ λέει ὁ Κάλ με ὑπομονή, και ὅταν οἱ λωποδύτες κραιοῦν τόξα πὸν μποροῦν νὰ σε καρφώσουν ἀπὸ μακριά και οἱ νοικοκυραῖοι δὲν ἔχουν παρὰ ἓνα μαχαίρι για μοναδικὸ τους ὄπλο, ἡ καλύτερη δουλειά εἶναι νὰ κρῦβωνται.

— Ποιοί; Οἱ νοικοκυραῖοι ἢ οἱ λωποδύτες;

Ἐὸ Κάλ ξεφισαίει σὰν φάλαινα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του για τὴν νοημάσση του συντρόφου του.

— Σώπα! Μὴ μιλάς!, ψιθυρίζει. Τὸ ποτάμι ἀρχίζει νὰ στενεύῃ πάλι κι' ἂν οἱ ἐχθροὶ μας δὲν μᾶς δοῦν ἄλλὰ μᾶς ἀκούσουν, θα εἶναι ἀκριβὸς τὸ ἴδιο...

— Κουτὰμάρες!, τσιρίζει ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαίος. Ἐν ἦταν τὸ ἴδιο τότε θα βλέπαμε και με τ' αὐτιά και θα ἀκούγαμε με τὰ μάτια! Μοῦ φαίνεσαι ἄρρωστος! Πολλὰ εἶπες σήμερα πὸν εἶναι νὰ τραβᾶς τὰ μαλλιά σου!

— Χούπ, λέει ὁ Κάλ αὐστηρά, ἂν δὲν πάμης νὰ μιλάς, θα σοῦ βουτήξω τὸ κεφάλι στὸ νε

ρό και θα κάνης μπουρμπου-
λήθρες!

— Καλά, σκάω!, λέει ο πυ-
γμαίος με αξιοπρέπεια. Όπο-
τε δὲν τὰ βγάξεις πέρα με τὰ
λόγια, τὸ ρίχνεις στὴν παλιή
καριά! Κάτσε νὰ ψηλώσω κι'
ἐγὼ καμμιά φορά και τὰ λέ-
με!

Τὸ λευκὸ ἀγόρι κάνει μιὰ
ἀπειλητικὴ κίνησι, τάχα πὼς
θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπει-
λή του και ὁ χαζο-Χούπ κουρ-
νιαῖζε τρομαγμένος πλάι στὴ
Μανταλένα και δὲν βγάξει τσι
μουδιά.

Τὸ ποτάμι ἔχει στενέψει πο-
λύ. Μὰ ὅσο κι' ἂν προχωροῦν
κάθε λίγο και λιγάκι συναν-
τοῦν μέσα στὸ δάσος πολλὲς
στημένες σκινὲς και πολεμι-
στὲς πού σεργιανίζουν ἐδῶ
κι' ἐκεῖ κρατώντας τὰ ὄπλα
τους, σὰ νὰ ἐτοιμαζώνταν για
μιὰ μεγάλη μάχη.

Ξαφνικά, τὸ ποτάμι ἀλλά-
ζει κατεύθυνσι και στρίβει
πρὸς τ' ἀριστερά. Στὴ στρο-
φὴ ἀκριβῶς ὁ κορμὸς τοῦ δέν-
τρου κολλάει κάτω στὰ βό-
τσαλα τῆς ὄχθης και μένει ἀκί-
νητος. Εἶναι τόσο μεγάλος
πὺ θάνατι καθαρὴ ἀνοησία και
νὰ σκεφθοῦν ὅτι μποροῦν νὰ
τὸν μετακινήσουν.

— "Ελα!, μπουρμουρίζει ὁ
Κάλ, σιγά, στὸν κομμικὸ φίλ-
τσου. "Ἄς κρυφτοῦμε στὴ ζούγ-
κλα.

Τραβάει τὸν πυγμαίον ἀπὸ
τὸ χέρι για νὰ μὴν τοῦ ξεφύ-
γη και κάνει καμμιά καινούρ-
γα κουταμάρα.

Χώνονται ἀνάμεσα στὰ πυ-
κνὰ φουντωτὰ δέντρα. Προχω-

ροῦν χωρὶς νὰ κάνουν κανέναν
θόρυβο. Ὁλόγυρα δὲν ἀκούγον
τοὶ παρὰ χαρρῶμενα τιπιτίβι-
ματα πουλιῶν. Οἱ φωνὲς τῶν
πολεμιστῶν, πὺ εἶχαν κάνει
προσεκτικὸ τὸν Κάλ δὲν ἀκού-
γονται πιά. Φαίνεται πὼς εἶ-
ναι τυχεροὶ και πὼς βγήκαν
σὲ μιὰ περιοχὴ πὺ δὲν ὑπάρ-
χουν ἐχθροί.

Ὁ Κάλ βιάζει τὸ βῆμα του,
εἰρνοντας πάντα ἀπὸ τὸ χέρι
τὸν φίλαρο σύντροφό του. Βα
δίξει πρὸς μιὰ ἀρισμένη κα-
τεύθυνσι. Φαίνεται πὼς ξέρει
καλὰ πρὸς τὰ πὺ πρέπει νὰ
πάη.

— Δὲν με πιάνεις και λιγὺν
λάκι ἀπὸ τὸ ὄβλο χέρι γιατὶ
αὐτὸ μούδιασε; τοῦ λέει σὲ
μιὰ στιγμὴ ὁ κυγμαίος.

Ὁ Κάλ τὸν ἀφήνει.

— Πρόσεξε, Χούπ!, τοῦ
λέει σοβαρὰ για νὰ τὸν φοβί-
ση. Νὰ μ' ἀκολουθῆς πάντα
ἀπὸ κοντά. Τὸ μέρος εἶναι γε-
μάτο ἀπὸ ἐχθροὺς κι' αὐτοὶ
εἰ ἐχθροὶ δὲν ἀστειεύονται κα-
θόλου!

— Δὲν μοῦ γουσιπάρουν!,
μουρμουρίζει ὁ πυγμαίος ξυ-
νίζοντας τὰ μούτρα του. Οἱ
σοβαροὶ ἐχθροὶ δὲν ἔχουν γού-
στο! Δὲν πᾶμε πουθενὰ ἄλ-
λου νὰ βροῦμε τίποτα ἄλλους
καλαμπουρτζήδες;

— Πρόσεξε γιατὶ ἂν σὲ
πιάσουν δὲν σὲ γλυτώνει τί-
ποτα ἀπὸ τὰ χέρια τους!, λέ-
ει ὁ Κάλ.

— Τι! Ὅα με φάνε; τσιρί-
ζει με τρόπο ὁ Χούπ.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἀνθρω-
ποφάγοι. Ὅα μᾶς σκοτώσουν
ὅμως, χωρὶς πᾶλλες διαδικα-

σίες αν μās πιάσουν.

— Δεν φταίς εσύ, εγώ φταίω!, μωρμουρίζει ο πυγμαίος γκρινιάρικα. Τι ήθελα ναίρθω μαζί σου; Καλά έλεγα να μην περάσω εκείνο το φαράγγι της κλάμας! Θάχα την ησυχία μου τώρα... Έσύ, παι δάκι μου, όπου βλέπεις τη μεγαλύτερη φασαρία, εκεί πās και πέφτεις με τα μούτρα! Και δεν στενοχωριέμαι για τίποτ' άλλο, αν πάθω τίποτα αλλά για τη φουκαριάρα τη Μανταλένα, που ποιός θα της δίμη κεχρή μετά;

— Στάσου!, κάνει ο Κάλ ξαφνικά, απλώνοντας το χέρ του.

Μέσα από το δάσος ακούγεται ένας παράξενος κρότος

που όσο πάει και δυναμώνει.

— Ο κρότος αυτός έρχεται προς τα εδώ!, μωρμουρίζει το λευκό αγόρι.

— Να κρυφτούμε να μη μās δή!, λέει ο Χούπ. Άν και τί θα μās κάνει δηλαδή ένας κρότος.. αλλά καλύτερα να φυλαγώμαστε!...

— Χώσου μέσα σ' αυτόν τον θάμνο, διατάζει ο Κάλ. Έγώ θα ανέβω στο δέντρο μήπως από ψηλά δω τί συμβαίνει.

— Κάνε ό,τι σου καπνίση, τσιρίζει ο Χούπ. Πρόσεχε μόνο μην πέσης από εκεί πάνω και μου σπάσης κονα-κεφάλι!

Ο Κάλ σκαρφαλώνει στη στιγμή στο πανύψηλο πεύκο, με εύλυγισία πιθήκου.

Η Χούλα προσπαθεί να παρηγορήσει τη Μπέλλα.

Τὸ ἀμάξι μὲ τοὺς ζέβρους ὀρμαίει μπροστά.

Ὁ Χούπ μπαίνει μέσα στὰ φύλλα τοῦ πευκοθάμνου ποὺ τοῦ ἔχει δείξει ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ δὲν κάθεται φρόνιμα. Κάθε τόσο στριφογυρίζει καὶ χοροπηδαεὶ γκρι νάζοντας μὲ τὴν ἀστεία, τσιτσιχτή φωνή του:

— Καλέ!, αὐτὰ τὰ βελονάκια ἀγκυλώνουμε!

— Σσστ!, κάνει ἐπάνω ἀπὸ τὸ δέντρο του ὁ Κάλ ἀνήσυχος.

— Καλέ τί σοὺτ καὶ ξεσοῦτ; τσιρίζει ὁ πυγμαῖος θυμωμένος. Δὲν μπορῶ νὰ κάτσω ἐδῶ μέσα περισσότερο! Εἶναι σὰ νὰ κοιμάμαι μὲ σκαντζόχοιρο γιὰ μαξιλάρι!

— Χούπ! Σῶπα!;, φωνά-

ζει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Μιὰ περίπολος τῶν μαύρων πολεμιστῶν ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας!

— Μπά! Ἀλήθεια; κάνει ὁ Χούπ καὶ τὰ ματάκια του γυαλίζουν. Ὅταν θὰ φτάσουν πολὺ κοντὰ νὰ μοῦ πῆς, γιὰ νὰ βγῶ ξαφνικά καὶ νὰ τοὺς κῶνω «μπού» νὰ τρομάξουμε!

— Νὰ καθήσης φρόνιμα στὴ θέσι σου!, τοῦ λέει ὁ Κάλ αὐστηρά.

— Γιατί; Ἄσε με! Θάχη κίφι!, ἐπιμένει ὁ πυγμαῖος μὲ τὴν παρομοιωδῆ γαζαμάρα.

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί του καὶ ὁ ἀδιόρθωτος συντροφός του

μπορεί να κάνει καμμιά βλακεία του κεφαλιού του και να τους βάλει σε μπελάδες. Μιά και δυο πηδάει από το ένα κλαδί στο άλλο και βρισκείται κοντά στον Χούπ. Κρύβεται στον ίδιο θάμνο μαζί του.

— Σε προειδοποιώ, του λέει για να τον τρομάξει, πώς αν κάνης τον παραμικρό θόρυβο καθώς θα περνούν από δω, την πρώτη κατακεφαλιά θα τη φάς από μένα!

‘Ο Χούπ χασκογελάει.

‘Ο Χούπ χασκογελάει.

— Έγώ τις σφαλιές τις παίρνω για άσπιοίνες!, λέει ξεκαρδισμένος. Άλλά μη σε νοιάζει, Άφου δέν ρες τόσο πυλὺ πιά, δέν τους τρομάζω! Γὰ νὰ ξέρης τί φίλο ἔχεις!

‘Ο θόρυβος από τα βήματα τῶν μαύρων πολεμιστῶν ἔχει φτάσει πολύ κοντά τους.

‘Ο Κάλ σκύβει για να κρυφτῆ καλύτερα στο φύλλωμα του θάμνου και ὁ χαζο-πυγμαῖος κάνει κι’ αὐτὸς τὸ ἴδιο θέλοντας καὶ μή.

ΜΙΚΡΗ ΜΑΧΗ

ΟΚΤΩ σωματώδεις πολεμιστῆς με τὸς ἀστραφτεροὺς θώρακῆς τους ἀποτελούν τὸ περιπολικὸ ἐκεῖνο ἀπόσπασμα.

Κατὰ διαβολικὴ τύχη τὰ δυὸ παιδιὰ ἔχουν σταθῆ ἀκριβῶς πάνω στὸ δρόμο τους κι’ ἔτσι περνούν πάρα πολύ κοντὰ ἀπὸ τὸν θάμνο τους. Τάσο πού μερικὸι ἀπὸ αὐτοὺς ἀγγίζουν τὴν πράσινη φυλλωσιά

του, στὸ πέρασμά τους.

‘Ὅσο ὁ Κάλ κι’ ὁ Χούπ εἶναι καλά κρυμμένοι καὶ οἱ μαύροι δὲν μποροῦν νὰ ὑποπτευθοῦν τὴν παρουσία τους.

Προσπερνούν. Σιγά - σιγά ἀρχίζουν πάλι νὰ ἀπομακρύνονται. Χάνονται στὸ τέλος μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους.

— Ἐλα, λέει ὁ Κάλ στὸν Χούπ. Μπορούμε νὰ θυγούμε τώρα.

— Μὲ τὸ ζόρι κρατήθηκα!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος χασκίζοντας. Μῆχρι ἐδῶ μούφτασε! Καὶ δείχνει τὸ λαιμὸ του μὲ μιὰ κομικὴ χειρονομία.

— Δὲν καταλαβαίνω!, λέει ὁ Κάλ χασκογαλώνοντας. Τί σου ἦρθε μῆχρι ἐκεῖ;

— Τὸ «μποῦ»!

— Μὰ τόσο πολὺ ἤθελες γιὰ νὰ τοὺς τρομάξεις;

— Ὅχι, δὲν ἤθελα νὰ τοὺς τρομάξω, γιατί τοὺς λυπήθηκα στὸ τέλος!, ὁμολογεῖ σταράτα ὁ Χούπ. Σκέφθηκα μήπως ἦταν κανένας καρδιακὸς μεταξὺ τους καὶ εἶχαμε κηδεῖες! Άλλά πρωτότανε τὸ κεφάλι μου γιὰ σφαλιέρα καὶ ἤθελα νὰ μοῦ δώσης ἐκείνη πού μοῦ ἔταξες! Πάλι ἄμως μετάνιωσα καὶ κρατήθηκα, γιατί σκέφθηκα πὼς δὲν πρέπει νὰ κάνω ἀπιστίες στὶς Χούλες μου, τώρα μάλιστα πού εἶμαι καὶ χῆρος!

— Μπράβο! Αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμὴν σου!, τοῦ λέει τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας διασκεδάζοντας. Ἐμπρὸς τώρα. Άρκετὰ χασομερήσαμε μ’ αὐτὴ τὴν περίπολο..

Ξακινούν πάλι. Τὸ δάσος ἄλλοῦ ἀρρακώνει κι' ἀφήνει μικρά ξέφωτα κι' ἄλλοῦ γίνονται πολὺ πυκνὸ πού με δυσκολία περνοῦν ἀνάμεσα στοὺς φουλτωτοὺς θάμνους πού φυτρώνουν στὶς ρίζες τῶν δέντρων. Ὁ Χούπ γκρινιάζει συνεχῶς μετὰ τὰ βελονάκια πού τὸν τσιμπᾶνε.

— Δὲν εἶναι πρᾶμα αὐτὸ μονολογεῖ! Δὲν ξαναρχαίμαι σ' αὐτὸ τὸ δάσος πού νὰ μοῦ δίνουσε διπλὸ μισθό! Ἐκτὸς κι' ἂν μοῦ κοτσάρουνε κι' ἓνα ζευγάρι φτεροῦγες ὡς τῆς Μανταλένας γιὰ νὰ περνώω πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα. Μῶρη σὺ; Τὴ θηραθες καὶ χοροπηδᾶς σὰν παλατιῆ. Εἶδες κανένα γεράκι; Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν τὸ ἀφήνω ἐγὼ νὰ σ' ἀγγίξῃ! "Ἐλα κοντά, καλέ! Πού φεύγεις; Θὰ σέ φάῃ, ζωντάβολο καὶ θὰ σοῦ μείνουν μόνο τὰ πούπουλα, ἀλλὰ τί νὰ κάνης ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς τί νὰ σκεπάσης μ' αὐτά;

Ἡ παιρδαλιῆ καρακάξα ὁμῶς δὲν τὸν ἀκούει. Τινάζεται ψηλά στὸν ἀέρα κι' ἀρχίζει νὰ κακκαρίζῃ ὡς γιὰ μάγισσα.

— Ἡ Μανταλένα κάτι θλεπεῖ, λέει τὸ τρομερὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀνήσυχο. Ποτὲ δὲν κάνει τέτοια καμώματα χωρὶς λόγο... "Ἄς κρυφτούμε! Γρήγορα, Χούπ!

— Μεγάλο ἀλκοολίκι μετὸ κρυφτὸ αὐτὸ τὸ παιδί!, μοιζιμουρᾶει ὁ πυγμαῖος. «Τσιῖκ» ν' ἀκούση, «πάμε νὰ κρυφτούμε» σοῦ λέει!

— Χούπ! "Ἐλα λοιπόν! Ὁ Κάλ ἔχει τρυπώσει κιόλας πίσω ἀπὸ ἓναν θάμνο καὶ φωνάζει καὶ τὸν σύντροφό του.

— Κρύψου ἐσύ!, τοῦ λέει ἐκεῖνος. Μὴ φοβάσαι. Δὲν θὰ σὲ μαρτυρήσω! Πάντως ἐγὼ δὲν παίζω! Αὐτὰ τὰ παιχνίδια εἶναι γιὰ τὰ πιτσιρικά!

Ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας τρέχει νὰ τὸν ἀρπάξῃ γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ μαζί του μετὸ ζόρι, ὅπως ἔκανε καὶ τὴν ἄλλη φορά. Μὰ τώρα δὲν στέκεται τυχερός ὅπως πρὶν. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ξέφωτου προβάλλει μιὰ ἄλλη περιπόλος τῶν μαύρων θωρακοφόρων.

Ἰβλέπουν τὰ δυὸ παιδιά. Ὑψώνουν τὰ κινήματα πού κρατοῦν. Ὁρμοῦν ἐναντίον τους μετὰ ἀγριεῖς πολεμικὲς κραυγές.

— Γιατί τρέχουμε; ρωτᾶει ὁ Χούπ με ἀπορία. Κάποιος θὰ τοὺς κινήγῃ φαίνεται!

— Ἐρχονται ἐναντίον μας!, τοῦ λέει ὁ Κάλ θυμωμένος. Ἐρχονται γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν!

Τὰ ματάκια τοῦ Χούπ ἀνοίγουν διπλάτα.

— Γιατί, καλέ; τσιρίζει; Τὶ τοὺς κάναμε; Παρεξήγησις εἶναι νὰ ξέρης! Θὰ μᾶς πέρασαν γιὰ ἄλλους! Κάνε στὴν ἄκρη. Θὰ τοὺς ἐξηγήσω ἐγώ!

— Χούπ, προφυλάξου! Μείνε κοντὰ μου κι' ἐτοιμάσου νὰ πολεμήσης!, φωνάζει ὁ Κάλ καὶ τραβάει τὸ

μαχαίρι του. Σου τὸ ξανά-
τα πῶς οἱ λησται τῶν ὁρέων
δὲν ἀστειεύονται!

— "Α, ναί! Είναι ἐκεῖνοι
οἱ σοβαροί!, κάνει ὁ Χούπ
χαζά. Δὲν τὸ στρίβουμε κα-
λύτερα; Τοὺς βλέπω πού εἶ-
ναι ὅλοι κάτι ντιρέκια ἴσαμε
κεῖ πάνω!

— "Ὅχι!, μουρμουρίζει
δυστυχῶς ὁ Κάλ. Δὲν μπο-
ροῦμε νὰ φύγουμε... Τὸ δά-
σος ἀλόκληρο εἶναι γεμάτο
ἀπὸ περιπόλους τους. Μὲ
τὶς φωνές τους θὰ μαζευτοῦν
καὶ ὄννοι καὶ θὰ εἶναι χειρό-
τερα!

Οἱ ἀντίπαλοί τους ἔχουν
πάψει νὰ τρέχουν. ἀλλὰ εἶ-
ναι πολὺ κοντὰ τους πιά.
Βιλέποντας πῶς δὲν ἔχουν νὰ
κάνουν παρὰ μόνο μὲ δυὸ ἐ-
χθρούς ἔχουν σιγουρευτῆ
γιά τὴ νίκη τους. Βαδίζουν
σιγά-σιγά σχηματίζοντας ἕ-
νας ἡμικύκλιο καὶ κρατοῦν τὰ

Τὸ μαχαίρι τὸν πετυχαίνει στὸ
στήθος...

κοντάρια τους προτεταμένα.

Ὁ πυγμαῖος ξεκρεμάει ἀ-
μέσως τὸ θρυλικὸ του μπου-
μεραγιγκ.

— Σὺν πολλοὶ μοῦ φαίνον-
ται!, μουρμουρίζει μονόχως
του. Ἄς τοὺς ἀραιοῦσα λι-
γάκι νὰ μὴ τοῦ πέσουν πολ-
λὰ τοῦ κακομοίρη τοῦ Κάλ
καὶ κουραστή!

Σημαδεύει καὶ τινάζει μὲ
ἄλη του τὴ δύναμι τὸ τρομε-
ρὸ του ὄπλο. Μὰ ἐκεῖνο περ-
νάει πολὺ ψηλά πάνω ἀπὸ
τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν τους
χωρὶς νὰ τοὺς ἀνησυχήσῃ κα-
θόλου.

Λὲς καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σύν-
θημα τῆς ἐπιθέσεως, οἱ σω-
ματώδεις μαύροι πολεμιστὲς
ρίχνονται μὲ ἀγριες κραυ-
γὲς ἐναντίον τῶν παιδιῶν.
Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἔχουν
καταλάβει ποιὸν ἀπ' τοὺς
δυὸ πρέπει νὰ φοβῶνται. Οἱ
ἑπτὰ ὀρמוῦν καταπάνω στὸν
Κάλ κι' ὁ ἕνας σηκώνει τὸ
κοντάρι του ἑτοιμὸς νὰ γτυπή-
σῃ μὲ τὸ πίσω μέρος του τὸν
Χούπ στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τὸν
τετάξῃ κάτω ἀναίσθητον.

Ὁ Χούπ ἀκούει τὴν πολε-
μικὴ κραυγὴ τοῦ Κάλ καὶ ἀ-
γριοῦει κι' αὐτός. Τὴν ὥρα
πού ὁ μαύρος ἑτοιμάζεται νὰ
τὸν χτυπήσῃ, σηκώνει τὸ χέρι
του καὶ τραβάει μιὰ γροθιά
στὰ τυφλά.

Τὸ μικροσκοπικὸ χεράκι
του παίρνει ξωφάλτσα τὸν γί-
γοντα ἀντίπαλό του. Ἐκεῖνος
οὔτε καταλαβαίνει φυσικὰ τί-
ποτα καὶ τὸ κοντάρι του ἀρχί-
ζει κιάλας νὰ κατεβαίνει πρὸς

την κούφια κεφάλια του πυγμαίου.

Μιά την ίδια στιγμή τὸ μπουύ μεροληκ που είχε έξασκοντίσει ὁ Χούπ και ἀφοῦ ἔκανε ἕναν πελώριο κύκλο στὸν αέρα, ξανακυριζοντας βρήκε τὸν μαύρο πολεμιστὴ στὸ δικό του κεφάλι.

Ἀφίνει μιὰ τρομερὴ κραυγὴ και σωριάζεται κάτω, στὰ πόδια τοῦ πυγμαίου, ἐνῶ τὸ κοντάρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ὁ Χούπ γουρλώνει ξανά τις ματάρες του και χοροπηδάει ἀπὸ τὴ χαρὰ του πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου ἀντιπάλου του.

— Τὸν κανόνισα μὲ μιὰ γροθιά! τσιρίζει θριαμβευτικά. Ἔχω δύναμι ταύρου! Ψιτ παιδιά! Ἐλάτε ἕνας ἄλλος νὰ παλέψουμε!

Οἱ ἑπτὰ μαῦροι ποὺ ἔχουν ριχτῆ στὸν Κάλ, ἔχουν μείνει γιὰ τὴν ὥρα μόνο πέντε!

Τὸ ἀτράμηγο παιδι τῆς ζούγκλας, καθὼς τὸν πλησίαζαν οἱ ἐχθροὶ του, τίναξε ψηλά μὲ δύναμι τὸ μαχαίρι του και κόρφωσε στὴν καρδιά τὸν πρώτο ἀπ' αὐτοῦς. Τόση μάλιστα δύναμι εἶχε στὸ πέταγμα του, ποὺ τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν μαῦρο, διαπέρασε τὸν θώρακα ποὺ φορούσε και καρφώθηκε στὸ στήθος του ὡς τὴ λαβή.

Πρὶν κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του συνελθῆ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του, ἀρπάζει τὸ κοντάρι τοῦ νεκροῦ και σώρισε κάτω ὄχιλον ἕνα μαῦρο.

Βγάξει τὸ τουρμπάνι ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μαύρου.

ΛΕΥΚΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ πολεμιστὲς ποὺ εἶχαν συλλάβει τὴ Μπέλλα και τὴ Χούλα, τὶς ὡδήγησαν σὲ μιὰ μικρὴ σκηνὴ ποὺ ἔστεκε κάπως παρὰμέρα ἀπὸ τὶς ἄλλες και τὶς ἔκλεισαν ἐκεῖ μέσα. Τριγύρω πολλοὶ φρουροὶ τὶς φυλοῦσαν ἀγρυπνα.

Τῆς Μπέλλας τὰ μάτια ἦταν γεμάτα ἀπελπισία.

— Εἶδες, καλὴ μου Χούλα; μουρμούρισε. Εἶναι ὀλόκληρος στρατός! Εἶναι πολλὲς ἑκατοντάδες! Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὰ χέρια τους! Καὶ ὁ Κάλ ἀκάμα, ὅσο κι' ἂν εἶναι γενναῖος και δυνατός, δὲν θὰ μπορέσῃ, νὰ κάνη τίποτα γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ αὐτῇ

τῆ φορά.. Καλύτερα μάλιστα νὰ μὴν τὸ ἐπιχειρήσῃ καθόλου, γιατί θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ αὐτὸν μαζί με μᾶς.. Εἶμασπε χαμμένες!

Ἡ Χούλα χαμογέλασε πονηρά. Ἡ πελώρια νέγρα πού ἤξερε τίς πιὸ πολλές ἀφρικανικές διαλέκτους σὸν ἀφρικανίδα πού ἦταν, εἶχε καταλάβει μέσες—ἀκρες τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν τρομερῶν ἐκείνων πολεμιστῶν.

— Χαμμένες δὲν εἶμαστε, μὲς Μπέλλα!, μουρμούρισε. Ὁ βασιλιᾶς τους δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς σκοτώσῃ!

— Ἀλλὰ τότε; ρώτησε πρᾶξενημένο τὸ λευκὸ κορίτσι.

—Θέλει νὰ σὲ πάρῃ γυναίκα του καὶ νὰ σὲ κάνει βασίλισσά του!

Τὰ μάτια τῆς Μπέλλας ἀσπράσαν ἀπὸ θυμὸ.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ!, φώναξε σφίγγοντας τίς γροθιές τῆς. Προτιμῶ νὰ με σκοτώσῃ παρὰ αὐτό!

— Ἐμένα δὲν μοῦ φάνηκε καὶ τόσο... ἄσχημος!, εἶπε ἡ Χούλα συγκαταβατικά. Καὶ στὸ τέλος εἶναι καὶ βασιλιᾶς!

— Χούλα, ἂν ξαναπῆς τέτοιο πράγμα, δὲν θάμασπε πιὰ φίλες!, εἶπε ἡ λευκὴ κοπέλλα με ἀγανάκτησι.

— Πολὺ καλά μὲς Μπέλλα!, φώναξε ἡ νέγρα τρομαγμένη. Δὲν... Δὲν λέω τίποτα! Νά: τὸ βουλώνω! Μὰ νὰ ξέρετε πῶς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τοῦ ἀντισταθῆτε ἂν θέλῃ νὰ κάνει αὐτὸ πού εἶπε! Πιὸ καλὰ εἶναι, λοιπὸν νὰ

προσπαθῆσωμε νὰ ξεφύγουμε!..

— Νὰ ξεφύγουμε!.. Δὲν βλέπετε τί γίνεται ἀπ' ἔξω; Δὲν εἶδες πόσοι ἀπὸ δαύτους τριγυρίζουν σ' αὐτὸ τὸ δάσος; Ὡ, τί ἀπελπισία!... Εἶμαι χαμμένη!

Ἐπεσε σὲ ἓνα κάθισμα καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη γιὰ πολλὴ ὥρα οὐτ' ἐκείνη δὲν ἤξερε πῶση.

Ἡ Χούλα στεκόταν στὴν ἄκρη τῆς σκηνῆς καὶ τὴν παρτηρούσε με τὰ πονηρὰ τῆς μάτια.

«Δὲν βαρύνεσαι!», σκεπτόταν ἡ πελώρια νέγρα. «Δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομερὰ τὰ πράγματα ὅσο τὰ βλέπει ἡ Μπέλλα!.. Στὰ τελευταῖα, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ γίνῃ βασίλισσα καὶ σιγά - σιγά θὰ συνηθίσῃ καὶ μπορεῖ καὶ νὰ τῆς ἀρέσῃ! Δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα νάσαι βασίλισσα! Καὶ γὼ θάμαι, λέει ἡ Χούλα ἡ κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν! Καὶ θὰ εἶμαι ἡ πιὸ βαρεῖα κυρία τῶν τιμῶν πού ἔχει γίνῃ στὸν κόσμω!»

Ξαφνικά ἡ πόρτα τῆς σκηνῆς ἀνοίξε. Ὁ βασιλιᾶς τῶν ἀγρίων πολεμιστῶν, φάνηκε στὸ ἀνοιγμὰ τῆς μαζί με δυὸ φρουροὺς του. Αὐτὸς δὲν φορούσε πανοπλία, ἀλλὰ ἔφερε πίσω του μιὰ μακριὰ χλαιμύδα, στολισμένη γύρω - γύρω με μαϊνάνδρους.

— Ἐλα!, φώναξε πρὸς τὴ Μπέλλα. Θὰ σοῦ δεῖξω τὴ δύναμί μου! Τὸν στρατὸ μου καὶ τὴ Μαγικὴ Πολιτεία πού θὰ κυβερνᾷς!

‘Η Μπέλλα δὲν κατάλαβε γρῦ. Τραβήχτηκε πρὸς τὰ πῖσω φοβισμένη. ‘Η Χούλα εἶπε μὲ πονηρία στὸν φύλαρχο:

— Μεγαλειότατε, δὲν σὰς καταλαβαίνει! Θέλετε νὰ τῆς ἐξηγήσω τὰ λόγια σας;

Τὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ φωτίστηκαν.

— Μπράβο, μαύρη ἔλεφαντίνα!, εἶπε ἐνθουσιασμένος. Αὐτὸ θὰ σοῦ σώσει τὴ ζωὴ!

— Μις Μπέλλα, φώναξε ἡ Χούλα κάνοντας τὴν ἀπαρηγόρητη, θέλει νὰ μᾶς δείξει τὸ στρατό του καὶ τὴν πρωτεύουσά του!..

Παραδόξως τὸ λευκὸ κορίτσι πού τήσῃ ὥρα κυττοῦσε ἐπίμονα τὸν φύλαρχο, σηκώθηκε ὄρθιο μὲ μεγάλη προθυμία.

— “Ἄς πάμε!, εἶπε ἀπλᾶ. Αὐτὸ δὲν εἶναι κακό...”

Σὲ λίγο ἕνα μεγάλο ἄρμα μὲ χρυσὰ σκαλισμάτα ἔπαιρνε τὸν φύλαρχο καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες. Τέσσερις ζέβροι τὸ ἔσπρναν μὲ γρηγοράδα καὶ ὁ ἴδιος ὁ μαύρος βασιλιάς κρατοῦσε μὲ τὰ ἀσπιδένια τὸν χέρια τὰ χαλινάρια καὶ τὰ ὠδηγοῦσε.

Ἐκῆσαν μιὰ γρήγορη κούρσα στὸ δάσος καὶ ξαφνικὰ ἔφτασαν στὴν ἄκρη του. Μόλις βγήκαν ἀπὸ τὰ τελευταῖα δέντρα ὁ ὀδηγὸς τους ἔμπηξε μιὰ φωνὴ καὶ τὰ ἄλογα μὲ τὶς μαυρόασπρες ρίγες σταμάτησαν πειθαρχικά.

Μιὰ ἀπέρρητη κοιλιάδα ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, πού πέρα, μακριά,

κυκλωνόταν ὀλόκληρη ἀπὸ ἀπρασπέλαστα βουνα. Μὰ στὸ κέντρον τῆς κοιλιάδας αὐτῆς ἦταν χτισμένη μιὰ πολίτεια πελώρια καὶ ὄνειρεμένη, τριγυρισμένη μὲ διπλά τεῖχη πέτρινα.

‘Η Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα μόλις τὴν πρωταντίκρυσαν ἔμειναν σὺν ἀπολιθωμένες μὲ στόματα καὶ μᾶτια γουρλωμένα.

Μεγαλόπρεπα κτίρια ὕψωναν τὸ ἀνάστημά τους πρὸς τὸν οὐρανό. Ναοὶ ἐπιβλητικοὶ πού τοὺς στήριζαν παυήφλης κολώνες. Τεράστια ἀγάλματα. Δρόμοι γεμάτοι πάγκα καὶ συντριβάνια. Καὶ ἄλλα—ἄλλα αὐτὰ, ἀπὸ καθαρὸ λευκὸ μάρμαρο! “Ἦταν μιὰ πρᾶγματικὴ, λευκὴ ὀπτασία!

Γύρω σ’ αὐτὴν, ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη, περιίμεναν χιλιάδες μαύροι πολεμιστὲς μέσα στὶς ἀστραφτερὲς πανοπλίες τους. Μὲ ἕνα σύνθημα τοῦ ἀνθρώπου πού ὠδηγοῦσε τὸ ἄρμα τῶν δυὸ κοριτσιῶν, θὰ χύνωνταν σὺν λυσσασίμενα θέρια μὲ νικητήριες λαχὲς νὰ σκαρφαλώσουν πάνω στὰ τεῖχη τῆς...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄγριου φύλαρχου, κύτταξε θριαμβευτικὰ τὴ Μπέλλα.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ο ΧΑΖΟ—ΧΟΥΠ γουρλώνει τὶς ματᾶρες του.

— Καλὲ σύ!, τσιρίζει στὸν Κάλ. Μὴν τοὺς ξεπαστρέμης ὄλους μόνος σου!

Δώσε μου καιμένα έναν να παλέψω!

‘Ο γυιός τής ζούγκλας δὲν τὸν ἀκούει. Οἱ ἀντίπαλοί του ὀρμητὸν καταπάνω του μανια σιμένα. Μὲ τὸ κοντάρι ποῦ ἔχει παίρει ἀμύμεται ἡρωϊκά.

Ένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του πέφτει μὲ τὸ κεφάλι σπασισμένο ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κονταριά.

— Μπά, ποῦ νὰ σὲ φάη ὁ λύκος!, τσιρίζει ὁ κουτο — πυγμαίος. Καλέ, δυὸ μερίδες ἐχθροὺς, θὰ τοὺς φᾶς μόνος σου;

Βιλέπει κάτω τὸ μπούμερανγκ ξαφνικὰ καὶ τὸ ἀστεῖο μούτρο του φωτίζεται. Τὸ ἀρπάζει μὲ βιασύνη. Κιττάει πρὸς τὸ μέρος ποῦ γίνεται ἡ μάχη. Κοντὰ στὸν κορμὸ ἐνὸς μεγάλου δέντρου ἔχουν κικιλῶσαι τὸν Κάλ οἱ τέσσαρις ἐχθροὶ του. ‘Ο ἀγὼν εἶ-

Χτυπάει καθένα ποῦ περνᾶει ἀπὸ κάτω.

μαι λυσσασμένος ἀλλὰ ἀνίσος. Οἱ μαῦροι προσπαθοῦν νὰ κουράσουν τὸ λευκὸ ἀγόρι, γιατί ἔχουν καταλάβει πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τὸν ζυγώσουν ὅσο ἔχει ἀκόμα σὺτὴ τὴν ἐπιθετικότητα.

‘Ο χαζο - Χούπ τρέχει. Φτᾶνει κοντὰ. Σηκώνει τὸ μπούμερανγκ καὶ χτυπάει ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τους. Εἶναι κοντὸς ὅμως καὶ κείνος κοντὰ δυὸ μέτρα. Δὲν φτᾶνει νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ τὴ δίνει στὸν ὄμο!

‘Ο μαῦρος γυρίζει θυμωμένος καὶ δίνει μιὰ κλωτσιὰ τοῦ πυγμαίου, ποῦ τὸν κάνει μπάλλο καὶ πάει καὶ πέφτει σὲ ἕναν πευκόθαμνο. Ὑστερα συνεχίζει πάλι τὴ μάχη μὲ τὸ λευκὸ ἀγόρι.

— Ἀμάν!, τσιρίζει ὁ Χούπ καὶ πετιέται ἀπάνω. Μιουρλόθηκα στὰ τσιμπήματα σήμερα! Τώρα θὰ σοῦ δεῖ, ξω ἐγώ, σκυλόραπα!

Τρέχει πάλι πολὺ θυμωμένος πρὸς τὸ μέρος ποῦ γίνεται ἡ μάχη. Σηκώνει τὸ μπούμερανγκ ἀπὸ κάτω καὶ τὸ περνᾶει στὴ μέση του. Ὑστερα σκαρφαλώνει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Τραβάει τὸ ὄπλο του καὶ χαχαλιζει.

— Ὅλοι τραυματισμένοι στὸ κεφάλι εἶναι!, λέει μὲ θαυμασμό. Φορᾶνε ἐπίδες - σιμούς οἱ κακόμοιροι! — καὶ ἐννοεῖ τὰ τουρμπάνια τῶν ληστῶν.

Ἀπλώνει τὸ ἕνα χέρι του καὶ βγάζει τὸ τουρμπάνι πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μαῦ-

ρου που τον έχει κλωστήσει. Εκείνος μές στη φλόγα της μάχης ούτε παίρνει είδηση τίποτα.

— Κύττα φαλάκρα! Σάν αύγό είναι!, τσιρίζει ο πυγμαίος με θαυμασμό. Τώρα θά' δούμε αν έχει και γερό τσόφλι!

Τικώνει το μπούμερανγκ και του το καταφέρνει με όλη του τη δύναμη, όπως θροί σκεται από πάνω του. Το κεφάλι του μούρου κάνει «κράκ» και ό ιδιοκτήτης του σωριάζεται κάτω με μία άγρια φωνή.

— Παράστε! Παράστε ένας - ένας!, στριγγλίζει ό πυγμαίος χοροπηδώντας πάνω στο κλαδί που θροίσκειται. Έλάτε πιό κοντά δέν σάς κόντω!

Ό Κάλ την ίδια στιγμή χτυπάει με τό ακόντιό του τον άλλον έναν από τους αντίπάλους του που τάχασσαν για μία στιγμή βλέποντας τον σύντροφό τους να πέφτει από τό χτύπημα του Χούπ. Όταν μείνουν δυό αντίπαλοι σέ κείνο τό φοβερό και τρομερό άγρόνι, που ή άρμή του και ή δύναμής του είναι πραγμαστική θύελλα, τότε είναι που πανικοβάλλονται για τὰ καλά. Πετούν τὰ κοντάρια τους και τό βάζον στὰ πόδια κατατρομαγμένοι.

— Τους νίκησα!, τσιρίζει ό Χούπ τόσο θτριγγλικά που γδέρνει τόν λαμό του. Τους κατατρόπωσα! Άαα! Μαμάκα μου! Αύτός έκει κόντω σαλεύει!

Ή γροθιά του Κάλ τον χτυπάει με δύναμη.

Είναι ό πρώτος που χτύπησε τό μπούμερανγκ του χαζού Χούπ γυρίζοντας πίσω και έχει άρχίσει πραγματικά να συνέρχεται.

Ό Κάλ όμως δέν δίνει σημασία ούτε σ' αυτόν ούτε στους άλλους.

— Γρήγορα!, λέει στον άστείο σύντροφό του. Αύτοί οι δυό θά φωνάξουν άλλους πολλούς.

— Ξέρεis τί να κάνουμε; τσιρίζει ό άδιόρθωτος Χούπ. Να τους στέλνης ένα - έναν έξω στο δέντρο, πώς τάχα έχω να τους πώ ένα μυστικό. Τότε εγώ θά τους δίνω μία στο καύκαλο με τούτο τό μηχανήμα και θά τους στέλω για θρούδες!

Ό Κάλ άρπάξει τόν Χούπ άνωπόμενα επάνω από τό κλαδί του και τόν κατεβάξει κόντω.

— Έμπρός!, τού λέει. Τρέξε να μη στις θρέξω, για τι τό παράκανες πιά!

Ο πυγμαίος τὸ βάζει στὴν τρεχάλα ἀκαλουθώντας τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας καὶ συγχρόνως μουρμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— "Αἶ νὰ χαθῆ, ὁ καυχησιάρης! Τί ἔκανε δηλαδή πα ραπάνω ἀπὸ μένα; Εἶχε ἕνα κοντάρι δυὸ μέτρα καὶ ἔκανε τέσσερις. Ἐγὼ εἶχα ἕνα ξιλαράκι τόσο δά καὶ κανόνισα δύο καὶ ἔκανα ἄλλους δύο νὰ τὸ κόψουν λάσπη!

Ὁ Κάλ στὸ μεταξύ τρέχει μὲ ἄλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Καὶ ξαφνικά, τὰ δέντρα τελειώνουν καὶ ἡ ἀπέραντη κοιλάδα μὲ τὴ μαρμαρίνη πολιτεία ἀνοίγεται μπρῶς τους. Τοῦ ἀγοριοῦ τὰ μάτια πετοῦν σπίθες καὶ λάμπουν. "Ὅχι ἄμως γιὰ τὴν πολιτεία ἐκεῖνη, ἀλλὰ γιὰ κάτι ἄλλο πού βλέπει: Μερικὰ μέτρα πρὸ πέρα, βρίσκεται ἕνα χρυσοστόλιστο ἄρμα πού τὸ σέρνουν τέσσερις ζέβροι. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ θρόνισται ἕνας προμερὸς πολεμιστῆς καὶ οἱ δυὸ ἰσπυρόφισσές τους: Ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα!

— Μπέλλα!, ξεφωνίζει μὲ λαχτάρια τὸ λευκὸ ἀγάρι.

Ἡ κοπέλλα γυρίζει. Τὸν βλέπει. Βγάζει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Οἱ Χουλίτσες μου!, τσιρίζει ὁ Χούπ χοροπηδώντας. Γιὰ κύττα πλάκες!

Μὰ ὁ ἄγριος φύλαρχος βλέπει καὶ αὐτὸς τὸ γιγαν-

τώσιμο ἀγάρι καὶ μ' ἕνα φοβερὸ μουγγητὸ πηδάει ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ τραβώντας τὸ πελώριο σπαθὶ του ὀρμάει καταπάνω του.

Ὁ Κάλ μένει ἄτρομος στὴ θέσι του. Τὸν περιμένει ὁ ἄγριος χύνεται ἐναντίον του σὰν γεράκι. Σηκώνει τὸ σπαθὶ ψηλά.

Ἡ Μπέλλα ξεφωνίζει τρομαγμένη. Ὁ Κάλ σκύβει. Τὸ σπαθὶ σχίζει τὸν ἄερα πάνω ἀπὸ τὸ ξανθὸ κεφάλι του. Ὁ Κύριος τῆς ζούγκλας κεραυνοβολεῖ τὸν μαῦρο φύλαρχο μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά πού τὸν στέλνει νὰ ξαπλωθῆ στὴ γῆ, ἐνῶ τὸ σπαθὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Μὲ μιὰ ἰλλυσσασμένη κραυγὴ ὁ βασιλιάς τῶν ληστῶν κάνει νὰ ξανασηκωθῆ γιὰ νὰ ριχτῆ ἐναντίον του. Μὰ ὁ Κάλ ξέρει πὼς δὲν πρέπει τώρα νὰ καθῆσθαι νὰ πολεμήσῃ. Ἀρπάζει τὸ πεταγμένο σπαθὶ, ἀρπάζει καὶ τὸν Χούπ καὶ τὸν πετάει σὰν μπάλλα μὲς στὸ ἄρμα στὴν ἀγκατῆς Χούλας! "Ὑστερα πηδάει στὴ θέσι τοῦ ἀμαξᾶ κι' ὁ ἴδιος καὶ χτυπάει δυνατὰ τὰ χαλιμάρια. Τὴ στιγμή πού ὁ φύλαρχος ἔχει φτάσει κοντὰ καὶ ἀπλώνει τὸ χεῖρι του, τὸ ἄρμα ξεκινᾷ σὰν ἀστραπὴ κατὰ τὸν κατήφορο. Τραβάει ὀλιτοαχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς μαρμαρίνης πολιτείας, μέσα σὲ ἕνα σύννεφο σκόνης.

— Πιάστε τους!, οὐρλιάζει ὁ ἄγριος βασιλιάς μὲ τρομερὴ μανία. Σὺλλαβετέ

τους! Στρατιώτες! Τρέξτε!

Η φωνή του είναι τρομερή και ακούγεται πολύ μακριά. Βούκινα γαλούν τον κόσμο για να ξυπνήσουν τον στρατό που πολιορκεί τη μαριμάρικη Ήβη.

Μά μέσα σε μισό λεπτό το άρμα έχει φτάσει κιόλας στις γραμμές τους. Οι μαύροι της ζούγκλας στέκουν άπιστοσισμένοι να τον εμποδίσουν να περάσει. Μά ο Κύριος της ζούγκλας χτυπάει τα άλογα λισσοσισμένα και κείνα τρέχουν σαν κεραυνόι.

Τρομαγμένοι όπισθοχωρούν οι μαύροι για να μην τους συντριψή το βαρύ άρμα με την προμακτική ταχύτητά του. Πολλοί πετούν τα κοντάρια τους. Δεκάδες απ' αυτά φτερουγίζουν πάνω 'από τα κεφάλια τους ή χτυπούν στα σιδαρένια πλευρά του άρματος. Μά η ταχύτητά τους είναι τόση που κανένα δεν τους πετυχαίνει.

Στό μεταξύ ο χαζο - Χούπ στριγγλίζει προς τον Κάλ:

— Καλέ σύ! Τι διάζουσαι έτσι; Πιο σιγά! Δεν ακούς; Κάνε σιγανώτερα να θαυμάσουμε τα αξιοθέατα! Λοιπόν, παιδιά, αυτό το χωριό μου άρξεται καλύτερα από το δικό μου!

Μά η κοιλάδα είναι γεμάτη εχθρούς που τρέχουν να τους σταματήσουν. Ο Κάλ όμως άκλόνητος σαν βράχος έτη θέσι του οδηγεί τους άφηνιασμένους ζέβρους με το σιδερένιο χέρι του. Κανένας

πολεμιστής δεν τολμά να σταθή μπρός στο φτερωτό άρμα. Μόνο που άμέτρητα βέλη περνούν σαν βροχή έπάνω από τα κεφάλια τους. Ο Χούπ τά θλίπει και τσιρίζει:

— Ψυχή μου, κάπι κουνου πάρες! Πολλά κουνούπια έχει αυτό το μέρος! Θα πάθουμε καιμιά άρρώστεια! Λέω να γυρίσουμε πίσω!

Στό μεταξύ πλήθος εχθρών μαζεύεται μπρός στην κεντρική πύλη των τειχών, έτοιμο να συλλάβη τους άραπέτες. Άλλά ο Κάλ την τελευταία στιγμή σπρίβει το άρμα του. Πριν οι ληστές συνέλθουν από την έκπληξη τους έχει φτάσει σε μίον Άλλη από τις μικρότερες πύλες του κάστρου, που άνοιγει ξαφνικά μόνη της.

Τότε κάπι παράξενοι λευκοί στρατιώτες θγαίνουν από μέσα και χύνονται καταπάτω τους. Μέσα σε δυό λεπτά τους έχουν δέσει χειροπόδαρα και τους έχουν τραθήξει μέσο' από τα τείχη, κλείνοντας πάλι τη σιδερένια πόρτα πριν φτάσουν οι εχθροί. Και τό παράξενο είναι ότι αυτή τη φορά τό λευκό άγόρι δεν αντίστέκεται καθόλου, ενώ αντίθετα ένα άνεπαίσθητό χαμόγελο είναι ζωγραφισμένο στα χείλη του. Μόνο ο Χούπ κλαψουρίζει άπάρηγόρητος:

— Κύττα πώς με κάνανε! Σαν χορινό φιλέτο! Παιδιά! Μάς σγκώνουν! Μάς πάνε για πούλημα!

Καί πραγματικά τούς πε-
τούν μέσα σέ ένα άμάξι που
ξεκινάει άμέσως.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛ

ΚΑΝΕΙΣ τδus δέν σκέ-
πτεται τήν καινούργια
αίχμαλώσια τους. Ο-
λοι θαυμάζουν τὰ λαμπρά
μαρμάρινα κτίρια και τούς
μεγάλους ναούς μέ τὰ περί-
φημα άγάλματα που βλέ-
πουν. Πολλοί στρατιώτες μέ
άστραφτερές παμοπιλίες και
παικεφαλαίες περπατούν σέ
δρόμους μεγάλους. Σταμα-
τούν και κυττάζουν περιεργα
τò λευκό ξανθò άγόρι και τή
Μπέλλα, μέ τούς άνεκδιήγη-
τους συντρόφους τους.

Μά ή διαδρομή δέν διαρ-
κεί πάρα πολύ. Άκριβώς
στο κέντρον τής θαυμαστής
πόλης σταματούν, έξω άπό
ένα λαμπρό μαρμάρινο οικο-
δόμημα.

Τους κατεβάζουν άπό τò
άμάξι. Τους άδηγούν σò έ-
σωπερικό. Είναι μια πολυτε-
λής σάλα που τήν περιγυρί-
ζουν ψηλές κολώνες. Στην ά-
πέναντι άκρη της ένα βάθρο.
Πάνω σò βάθρο ένας θρό-
νος και σòν θρόνο αυτόν κά-
θεται ένα γέρος μέ άσπρα
μαλλιά και γένεια. Στο κε-
φάλι του φοράει στέμμα.

Κάθεται άκίνητος ώς τή
στιγμή που τού φέρνουν
μπρός του τούς αίχμαλώ-
τους. Τò πρόσωπό του είναι
μαραμένο άπό τὰ χρόνια
και σκαιμένο άπό τήν άγω-
γία.

— Τί συμβαίνει; μουρ-
μουρίζει και κυττά μέ ξαφνι
κή περιέργεια τόν Καλ.

— Αύτοι οί τέσσαρις ήρ-
θαν ώς εδώ μέ τò άρμα του
βασιλιά μας και γιου σου!
Γ' αυτό τούς άνοίξαμε τήν
πύλη που ποτέ δέν άνοίγει
σέ ξένους...

— Μέ τò άρμα του γιου
μου! Αυτό τò είχε ó θανάσι-
μος έχθρός μας! Ο βασιλι-
άς τους! Ο Άρατ! Τò εί-
χε και περιφερόταν έξω άπό
τὰ τείχη επίδεικτικά μετά
άπό κάθε επίθεσί του! Έ-
πομένως αύτοι οί νέοι θά εί-
ναι έχθροί του έχθρού μας!

— Μπορεί να είναι κατα-
σκοπι, βασιλιά!, λέει μέ ύ-
ποψία ένας πολεμιστής. Μπο-
ρεί να είναι κόλπο σαν εκεί-
νο του Όδυσσέως, για να
άνοίξουν τò βράδυ άπό μέ-
σα τής πύλης σòν έχθρό, αν
τους πάρωμε για φίλους!

Ο γέρος κυττάζει συνέ-
χεια τόν Καλ βαθεία στὰ μά-
τια.

— Ποιός είσαι; ρωτάει μέ
τρεμουλιαστή φωνή.

Τò λευκό παιδί άποκρίνε-
ται άπάραχα:

— Ο Καλλίνης!

Ο άσπρομάλλης πετιέται
όρθιος. Τὰ χέρια του άπλώ-
νουν τρεμάμενα ά. ό τή συγ-
κίνηση. Τὰ μάτια του τρέ-
χουν άάκρα. Ρίχνεται στην
άγκαλιά του δεμένου άγο-
ριου.

— Ναι!, φωνάζει. Είσαι
ό Καλλίνης! Ο έγγονός
μου... Σε γνώρισα άπό τήν
πρώτη στιγμή, μά δέν τολ-

μούσα να τὸ πιστέψω! Ἐσὺ εἶσαι τώρα ὁ βασιλιάς τούτης τῆς πόλης!

— Βασιλιά! φελλίξει τρομογεμένος ὁ πολεμιστὴς πού εἶναι ἀξιοματικὸς. Ἰσως...

— Σιωπή!, φωνάζει ὁ γέρος. Μὴν ἀμφιβόλλης, ἑκατόνταρχε! Πῶς ἔφτασε ἐδῶ τούτος ὁ νέος;

— Πέρασε μὲ τὸ ἄρμα τὶς γραμμὲς τῶν ἐχθρῶν...

— Γι' αὐτό!, στρίγγλιξε ὁ γέρο - βασιλιάς θριαμβευτικά. Γι' αὐτὸ μὴν ἔχης ἀμφιβολίες! Γιατὶ μόνο αὐτὸς μπορούσε νὰ τὸ κάνει: Ὁ κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ αἰωνίου ἀρχηγοῦ μας! Λύστε τους!

Ὁ ἑκατόνταρχος διστάζει. ἀκόμα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακόκκινο καθὼς κυττάζει τὸν Κάιλ. Τὰ μάτια του τῆ μιὰ στιγμή καθρεφτίζουν τὴ μεγάλη χαρὰ καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἀμφιβολία. Ἴσως ὁ βασιλιάς του νὰ γελιέται. Εἶναι πολὺ γέρος καὶ ἡ καρδιά του γεμάτη τρυφερὲς ἀναμνήσεις. Δὲν πρέπει νὰ γελασθῆ καὶ αὐτός...

Τὴ στιγμή αὕτη τὸ λευκὸ ἐγόρι τοῦ χαμογελά. Λέει:

— Κόψε τὰ σκοινιά μας, ἑκατόνταρχε Λιαννίκη! Καὶ θυμήσου πού ὄταν ἤμουν πολὺ μικρὸς μὲ ἔπαιρνες στὴν ἀγκαλιά σου καὶ μουλεγες πῶς μιὰ μέρα θὰ ἀνέβω σ' ἓνα χρυσὸ ἄρμα καὶ τίποτα δὲν θὰ μπορῆ νὰ μὲ συγκρατήσῃ!

Τοῦ ἀξιοματικοῦ τὰ μά-

τια γεμίζουν καὶ αὐτὰ μονομιάς δάκρυα. Τὸ μαχαίρι του κόβει στὴ στιγμή τὰ σκοινιὰ πού δένουν τὸν Κάιλ. Ἄλλοι πολεμιστὲς σὲ ἓνα νῆμα τοῦ ἀσπρομάλλη μὲ τὸ στέμμα, ἐλευθερώνουν τοὺς ὑπολοίτους συντρόφους.

Ὁ ἑκατόνταρχος πέφτει στὰ γόνατα καὶ ἀγκαλιάζει τὰ πόδια τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ.

— Ἀγαπημένε μου, μικρὲ βασιλιά!, λέει μὲ τρεμάμενη φωνή. Ξαναγύρισες! Ξαναγύρισες πάνω στὴν κρίσιμη ὥρα! Ἡρθες μὲ τὸ κορμὶ δεμένο μὲ ἀτσάλιμους μύς γιὰ νὰ διώξης τοὺς βάρβαρους! Τώρα ἀμέσως τὰ βούκινα θὰ φωνάζουν σὲ ὀλητὴν πολιτεία πῶς ἔφτασε μὲ τὸ φερωτὸ ἄρμα ὁ νέος βασιλιάς Καλλίνης, νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν Ἄρατ καὶ νὰ διώξῃ πάλι πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τὶς ὀρδὲς του!

Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται στὴ λαμπρὴ σάλα εἶναι συγκινημένοι. Τὰ μάτια τῶν ἡρώων μας γεμάτα δάκρυα. Ὁ Χούπ δὲν βαστάει ἄλλο καὶ τσιφρίζει:

— Παιδιά! Κόψτε το γιὰτὶ παρατράβηξε! Ἐγὼ μὲ τὰ σπορόπια καὶ τὰ δάκρυα παθαίνω... ἀναφυλαξίαι καὶ τὸ κορμὶ μου γεμίζει σπιθουράκια!

— Χούπ!, τοῦ λέει ἡ Χούλα αὐστηρά. Μὰ ἀναίσθητος εἶσαι μὲ τὸ μπαρτῶν κιάλας;

Ὁ Χούπ φουρκίζεται. Πάει κοντὰ στὸν γέρο μὲ τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ τὸν τραβάει

ἀπὸ τῆ χλαμύδα πού σκεπά-
ζει τὸ σῶμα του.

— Δὲν μού λές, μπάρ-
μπα!, τὸν ρωτάει. Ὁχι, ἀλ-
λά γιὰ νὰ ξέρω δηλαδῆ, ἐ-
πεὶδὴ μὲ τὰ κλάματα μπερ-
δεύτηκα: Χαρούμενοι εἶμα-
στε ἢ κατσούφηδες;

— Ἡ μέρα αὐτὴ εἶναι ἡ
πιὸ χαρούμενη τῆς ζωῆ μου!,
λέει ὁ γέρος. Εἶναι μέρα γιὰ
χορούς καὶ τραγούδια!

— Μπράβο... παπούλη!,
ταρτίζει ὁ ἀδιάρθρωτος πυ-
γμαῖος ἐνθουσιασμένος. Χο-
ρούς εἶπες; Ἐχεις μπρὸς
σου τὸ πιὸ διάσημο χορευτι-
κὸ ντουέτο τῆς ἐπαχῆς: Χού-
λα—Χούπ! Ἡ χούλα ἢ δε-
σποινὶς ἀπὸ δῶ—ἀρραβωνι-
αστικιά μου!— καὶ ὁ Χούπ
ὁ ὑποφαινόμενος μετὰ δυσκο-
λίας, λόγῳ μικροῦ ἀναστή-
ματος!

Ὁ ἀνεκδιήγητος Χούπ δὲν
τὰ λέει στὸν θρόντο ὄλα αὐ-
τά. Ἐχει κόψει τὸ μάτι του
διὸ μεγάλα στεφάνια πού εἶ-
ναι μαζεμένο μέσα τους τὸ
κάτω μέρος τῶν βελούδινων
παραπετασιμάτων τῆς πόρ-
τας. Τρέχει καὶ τὰ παίρνει.
Βάζει τὸ ἓνα στὴ μέση του.
Παίρνει φῶρα καὶ ἀρχίζει νὰ
χορεύει «χούλα - χούπ» μὲ
καταπληκτικὴ μαεστρία.

Μὰ ἐνῶ ὁ Χούπ κόντευει
πραγματικὰ νὰ παρασύρῃ μὲ
τὶς τρέλλες του καὶ τὸν γε-
ρο - βασιλιά ἀκόμα—τοῦ κον-
τεύει νὰ τοῦ σαλέψῃ τὸ λο-
γικὸ ἀπὸ τῆ χαρὰ του—καὶ
νὰ τὸν βάλῃ νὰ χορέψῃ...
χούλα - χούπ, ὁ Κάλ παίρ-
νει παράμερα τὴ Μπέλλα.

— Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγή-
σω γιὰ ὄλ' αὐτά, τῆς λέει
μὲ χαμηλωμένα μάτια. Θὰ
σοῦ φαίνονται περιέργα ὅ-
πως μάλιστα δὲν καταλαβαί-
νει καὶ τῆ γλώσσα μας..

— Ἀντίθετα, τὴν καταλα-
βαίνω πολὺ καλά, Καλλιῆ!,
τοῦ λέει μιλιώντας του καὶ
κεῖνη στὴν ἴδια ἀκριβῶς
γλώσσα. Εἶναι ἀρχαῖα ἑλλη-
νικά!

— Εἶναι ἀπίστευτο!, φω-
νάζει τὸ ξανθὸ ἀγόρι μὲ
γυμνωμένα μάτια.

— Κί' ἄμως! Θές νὰ σοῦ
πῶ ἐγὼ τὸ μυστικὸ σου ἀν-
τὶ νὰ μὴ τὸ πῆς ἐσύ, Κάλ;

— Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξ-
ερῆς!... Κανεὶς σὲ ὄλον τὸν
κόσμο...

— Ἄκουσέ το λοιπόν: Τὸ
323 πρὶν Χριστοῦ, πέθανε
στὴ Βαβυλώνα ὁ μεγαλύτε-
ρος Στρατηλάτης πού γε-
νησε ποτὲ ὁ κόσμος: Ὁ Ἄ-
λέξανδρος ὁ Μέγας ἀπὸ τὴ
Μακεδονία! Ὅταν πέθανε, ἡ
Στάτειρα, ἡ κόρη τοῦ Δα-
ρεῖου καὶ τελευταία γυναίκα
του, ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὸν
κόσμο τὸ παιδί του! Μὰ ὅ-
λκι ἐκεῖνοι πού ἤθελαν νὰ
κληρονομήσουν τὸ ἀχανές
κράτος του, δὲν ἤθελαν αὐτὸ
τὸ παιδί, πού θάταν γιλιὸς
τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
καὶ βασιλιάς τους.. Βγῆκε
λοιπὸν διαταγὴ ἀπὸ κάποιον
ἀπ' αὐτοὺς νὰ θανατωθῇ ἡ
Στάτειρα γιὰ νὰ χαθῇ καὶ
τὸ παιδί. Μὰ ἓνας βετεράνος
ὑπαξιωματικὸς ἀπὸ ἀριστο-
κρατικὴ οἰκογένεια τῆς Μα-
κεδονίας, ἄμαθε γιὰ τὴ δο-

λοφονική διαταγή. "Ετρεξε στη γυναίκα του Κυρίου του και κανείς δεν τους ξανάδε πιά και τους δύο... Σιγά - σιγά πίστεψε όλος ο κόσμος τ'ώς είχαν πεθάνει. Μά' όχι. 'Ο Καλλίνης, όπως λεγόταν αυτός ο ύπαξιωματικός, αποφάσισε να φύγει μακριά. Σ' ένα μέρος που να μην υπάρχουν καθόλου άνθρωποι με τὰ μίσση και τὰ πάθη τους που τὰ είχε συχαθή. Μάζεψε μια ομάδα από γυναίκες και άντρες. Με έπικεφαλής τή Στάτειρα—ή μάλλον τὸ δρέφος που ἔφερε στὸν κόσμο—ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα γιὰ τὴν Ἀφρική, χώρα, ἐντελῶς ἀγνωστὴ τότε. Πέρασαν θάλασσες, βουνά, λίμνες, μέρη ἀπάτητα και πρωτόφανα σὲ ἀνθρώπινα μάτια... Καί τέλος ἔφθασαν... ἐδῶ! Ἰδρυσαν τὴν ἱερὴ τούτη πόλι: τὴν Πέλλα! Τὸ παιδί τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μεγάλωσε και ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς της.. Τὸ βάφτισαν Καλλίνη, στή μνήμη τοῦ πιστοῦ στρατιώτη που ἔσωσε τὴ Στάτειρα. Ἀπὸ τότε, τὸ ἕνα παιδί ὀνομαζόταν Ἀλέξανδρος και τὸ ἄλλο Καλλίνης. Ἐπὶ γεννεές ὀλόκληρες οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἡμίθεου Μακεδόνα κυβερνοῦν τὴν Πέλλα! Καί ὅταν ἀκουσα τὸ ὄνομά σου πρὶν λίγο, βεβαιώθηκα πῶς ὁ τελευταῖος ἀπόγονός του εἰσᾶέσύ, Κάλ! Πῶς βρέθηκες ἔμεις ἔρημος και πληγωμένος; — Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βασίλ εἶχαν ἐπιτεθῆ στήν Πέλλα γιὰ

να κάμουν τοὺς ναοὺς μας. Εἶχαμε κάνει μιὰ ἐκστρατεία και καταστρέψαμε τὴν πόλι τους... Τὴ θυμάσαι. Ἐχομε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ (*). Εἶχα καταφέρει τὸν πατέρα μου να μὲ πάρῃ μαζί του... Πληγώθηκα ὁμως και χάθηκα στ' ἄγρια δάση... Ἀλλὰ ἐσύ, Μπέλλα... Ἐσὺ που τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά;

Ἡ κοπέλλα χαμογελάει.

— Τ' ὄνειρο τοῦ πατέρα μου που ἦταν ἀρχαιολόγος και μεγάλος ἐξερευνητής, λέει, ἦταν να ἀνακαλύψῃ μες στή Ζούγκλα μιὰ πανάρχαια πολιτεία... Ὅταν πέθανε ἀνελαβα να ἐκτελέσω ἐγὼ τὴν ἐπιθυμία του, ἔχοντας στήν κατοχὴ μου και τὸν χάρτη τῆς περιοχῆς που ὑστερα ἀπὸ χρόνια μελέτες και ἔρευνες εἶχε καταστρώσει... Ὅσο γιὰ τὴ γλώσσα σου τὴν ξέρω, γιατί τὴ σπούδασα εἰδικῶς...

Τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν προλαβαίνουν να ποῦν περισσότερα και να χαροῦν τὴν ἔκπληξη που νοιώθουν και οἱ δύο. Ὁ γερο - Καλλίνης πλησιάζει κοντά, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τρελλο - Χούπ.

— Ὁ πατέρας μου... τοῦ λέει ὁ Κάλ με ἀγωνία. Ἐχει πεθάνει;

— Ὅχι, παιδί μου... Βρίσκεται ὁμως ἀνάμεσα σὲ ζωὴ και σὲ θάνατο! Οἱ πηγγές του τρέχουν ἀσταμάτητα αἰ-

(*) Διάβασε τὸ 4ο τεῦχος τοῦ «ΚΑΛ» με τὸν τίτλο: «Ὁ καταραμένος... Θεός».

μαπα και αν δεν κλείσουν θα πεθάνη... "Έκανε έξοδο σε μιὰ επίθεση των ληστών και τους κυνήγησε. Ξαφνικά ή ρόδα του άρματος σκόνταψε σε μιὰ πέτρα και τον τίναξε πέρα. Οι ληστές χύθηκαν να τον κατασπαράξουν όπως ήταν πεσιμένος αναισθητός. Το πρώτο κοντάρι τον χτύπησε ψηλά στο στήθος και τον πέρασε από τη μιὰ μεριά στην άλλη... "Υστερα οι δικοί μας ξαναγύρισαν και

δεν τους άφησαν να τον ξαναχτυπήσουν. Μετά σκληρή μάχη τους έδιωξαν και τον έφεραν. Είναι στον κοιτώνα του, στο κρεβάτι...

— Θα πάω να τον δω!, λέει ο Κάλ με λαχτάρα.

Την ίδια στιγμή ένας ιδρωμένος αγγελιοφόρος μπαίνει στη μεγάλη σάλα:

— Βασιλιά Καλλίνη!, φωνάζει. Οι άρδες του "Αρατ συγκεντρώνονται και έτοιμάζονται να μάζεψιτεθούν!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Αποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

Μια συγκλονιστική ιστορία γεμάτη περιπέτειες, που θα συγκινήσει κάθε άληθινό Έλληνοπουλο:

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΑΡΜΑ

Το νεαρό βασιλόπουλο που στις φλέβες του ρέει το αίμα του Μεγάλου Άλεξάνδρου, έναντιον του τρομερού "Αρατ!

Και ο Χούπ... ο Χούπ στις Δόξες του!
Ακράτητα γέλια — κρατημένη άναπνοή από την άγωνία!

Κ Α Λ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: Όδός Λέικα 22—Άριθμός 8—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Διτητής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21 Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διτητής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέικα 22, Άθήνα.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ
ΤΟ ΚΕΟ ΔΙΑΔΟΘΗΚΕ ..
Η ΑΓΓΛΩ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΡΙΣ
ΜΕΣΕ ΠΗΓΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ...
ΟΙ ΜΕΤΟΧΕΣ ΑΝΕΒΗΚΑΝ 1000%

ΚΥΡΙΕ ΜΙΛΟΝ ΣΑΣ
ΒΡΗΚΑ ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΠΛΟΥ-
ΣΙΟΣ ΟΙ ΜΕΤΟΧΕΣ ΣΑΣ
ΑΞΙΖΟΥΝ 200.000 ΔΟΛ-
ΛΑΡΙΑ. ΠΕΣ ΤΟ ΞΕΡΑΤΕ;
ΑΥΤΟ
ΘΑ ΜΕΙ-
ΝΗ ΚΥ-
ΣΤΙΚΟ
ΜΟΥ!

ΑΦΟΥ ΑΦΗΣΕ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΝΑ
ΤΣΕΚ ΜΕ 6 ΜΗΔΕΝΙΚΑ. ΠΗΓΕ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ.

ΙΣΩΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΥΓΡΟ ΓΙΑ ΤΑ ΦΙΛΤΡΑ
ΜΟΥ ΞΑΚΑΘΩΣΗ ΤΗΝ ΙΚΑΚΟ-
ΤΗΤΑ ΝΑ ΔΩ ΠΑΛΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.
ΟΗΣ΄ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΚΑΘΟΚΙΝΑΣΩ
ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙ-
ΜΟΙ ΓΙΑ ΤΕΤΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΑΝΑ-
ΒΑΛΥΨΗ...

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΕΠΙΤΙ ΤΟΥ!

ΑΓΘΟΥΡ! ΤΡΕΠΛΑΘΗΚΕ!
ΤΙ ΠΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΑ
ΕΙΝ' ΑΥΤΑ;

ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΦΟΡΕΜΑ ΣΟΥ ΛΙΖΑ. ΘΑ
ΓΙΟΡΤΑΣΟΥΜΕ ΑΠΟΨΗ
ΚΙ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΜΙΑ ΜΑΤΑ!
ΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ!

ΤΕΛΟΣ.